

เทียนซือ คู่ป่วนผจญวิญญูณ ภาค 3

เล่ม 7.1 : เจ็ดวันหลังความตาย

天师执位III之七（上）：头七

ผานลั่ว 樊落 เขียน อิงอิง แปล

Copyright © 2009 by 樊落 (Fanluo KONG MINGHUA)

Copyright arranged with KONG MINGHUA

changqiaoyuan 5-2-0282, 87 baliqiao south ST, tongzhou district, Beijing china.

Thai Language Edition © 2022 by Bakerybook Publishing

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-7477-86-2

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2565

ราคา 250 บาท

บรรณาธิการเล่ม : OhM

ภาพปก : Leila

ศิลปกรรม/รูปเล่ม : Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท เบเกอรี่บุ๊ก จำกัด

5 ซอยประชาอุทิศ 75 แยก 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

www.bakerypublishing.com

 bakerybook@hotmail.com

 Bakerypublishing

ขอขอบคุณฟอนต์สวยๆ จาก www.f0nt.com

พิมพ์ที่

กระดาษถนอมสายตากรีนรีด

www.greenread.com

หากกล่าวว่า

ความตายคือจุดเริ่มต้นและจบลงของชีวิตมนุษย์รอบหนึ่ง

ถ้าเช่นนั้น

เจ็ดวันหลังความตายก็คือจุดแวะพักก่อนเข้าสู่การเดินทางครั้งใหม่

ยามเช้าตรู่ รถ BMW สีดำคันหนึ่งแล่นด้วยความเร็วสูงเข้าสู่อุโมงค์
หมิงซานที่เพิ่งอนุญาตให้เปิดใช้ได้ไม่นาน แสงสว่างด้านนอกถูกอุโมงค์ยาว
เหยียดเส้นนี้บดบัง หลอดไฟที่อยู่บนเพดานอุโมงค์สองแสงจ้า แต่เมื่อเทียบกับ
ความยาวของอุโมงค์แสงนั้นก็ดูสลัวลงไม่น้อย ดวงตาปรับสภาพไม่ทัน
คนขับเปิดไฟหน้ารถพร้อมกับชะลอความเร็ว อุโมงค์ยาวเหยียดมองไม่เห็น
ปลายทาง สิ่งที่เห็นมีเพียงแสงไฟสองฝั่งซึ่งวาดผ่านไม่หยุด

“เร็วกว่านี้” ชายซึ่งนั่งอยู่บนเบาะหลังมองนาฬิกาแล้วเอ่ยเร่ง “ต้อง
ไปถึงก่อนพวกเขา พวกเรามีหลักฐานแล้ว เรื่องนี้จะปล่อยให้จบลง
อย่างนี้ไม่ได้!”

“ฝนยังตกอยู่ ขับเร็วเกินไปจะไม่ปลอดภัยนะครับ” คนขับกล่าวเตือน
ขณะเพิ่มความเร็วขึ้นเล็กน้อย

“ข้างนอกฝนตกแล้วในอุโมงค์ตกด้วยหรือไง!” ลูกน้องผมสี่เหลือสอง
ซึ่งนั่งอยู่บนเบาะหลังข้างชายอีกคนตวาดใส่คนขับ “ขับไม่ได้ก็ให้หัวไป พวกเรา

มีเงินมากพอจะจ้างคนขับเก่งๆ คนอื่น”

‘เจ้าคนใจสุนัขวามาดูถูกกันได้!’ คนขับรถสวดคำในใจประโยคหนึ่งแต่ไม่กล้าโต้แย้ง เพียงรับคำรัวๆ แล้วเพิ่มความเร็ว

รถยนต์แล่นมาถึงกลางอุโมงค์อย่างรวดเร็ว คนขับสังเกตเห็นว่าหลอดไฟที่ติดตั้งไว้ด้านข้างตรงบริเวณซึ่งแล่นผ่านมาเมื่อครู่กะพริบผิดปกติอยู่หลายที นี่เป็นเรื่องแปลกมากทำให้เขาอดหันกลับไปมองไม่ได้...คงไม่ได้แอบยักษ์กองบประมาณตอนก่อสร้างอุโมงค์หรอกนะ มิฉะนั้นอุโมงค์ที่เพิ่งอนุญาตให้ใช้งานได้ไม่นานจะมีปัญหาเรื่องหลอดไฟให้แสงสว่างได้อย่างไร

ขณะกำลังสงสัย พวกมาลัยในมือก็โยกคลอนรุนแรงทีหนึ่ง เหมือนเวลาที่ถนนลื่น รถแล่นมาด้วยความเร็วสูงเกินไปจึงเสียสมดุล เสียงลั่นโถกเสียดหูดังมาจากใต้ท้องรถ ตัวรถหมุนเป็นวงแล้วพุ่งข้ามไปฝั่งตรงข้าม

คนขับมือไม่ลั่นลาน พยายามบังคับพวงมาลัยพร้อมกับเหยียบเบรกแต่สายเกินไป รถยนต์พุ่งเฉลลบข้ามเส้นแบ่งช่องเดินรถ เลนฝั่งตรงข้ามมีรถแล่นสวนมาพอดี รถยนต์สีแดงพุ่งเข้าสู่สายตาของคนขับอย่างรวดเร็วภายในพื้นที่มืดสลัว สีแดงสดของมันเหมือนแสงไฟที่ลุกไหม้กะทันหัน เกิดเสียงดังสะเทือนหู รถสองคันกระแทกเข้าหากัน รถ BMW ถูกชนจนท้องรถพลิกขึ้นแล้วโถกออกไป

นี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของโศกนาฏกรรม

ด้วยความที่รถยนต์สองคันนี้ชนกันกะทันหันมาก รถ Volkswagen Beetle สีเหลืองที่ตามมาด้านหลังเบรกไม่ทันจึงชนเข้าไปด้วย เกิดเสียงกระแทกดังต่อเนื่องในอุโมงค์ไม่นาน อุโมงค์ทั้งเส้นก็กลายเป็นทางตันเพราะอุบัติเหตุรถชน

“สวอร์ค...”

รถเก๋งคันสุดท้ายซึ่งแล่นมาไม่เร็วเบรกกั้นด้วยความโชคดียี่ห้อแสนสภาพยับเยินที่เกิดขึ้นตรงหน้าในเวลาเพียงชั่วพริบตาทำให้เจ้าของรถตกใจจนพูดไม่ออก ถนนลานหียบโทรศัพท์มือถือเพื่อโทรแจ้งตำรวจ ทว่านิ้วโป้งเพิ่งจะกดลงไป ด้านข้างก็มีเสียงตึงตังขึ้น ฝ่ามืออาบเลือดข้างหนึ่งตกลงบนกระจกหน้าต่าง เขาตกใจร้องลั่น โยนโทรศัพท์ออกไปตามสัญชาตญาณ

ฝ่ามือ นั้นยังคงตบอีกหลายครั้งอย่างไม่ยอมแพ้ ทำให้กระจกหน้าต่างเปรอะเปื้อนคราบเลือดเหนียวเหนอะ ขณะที่เจ้าของรถตัวสั่นไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรดี เจ้าของฝ่ามือก็ชะงักสักระยะขึ้นมา ใบหน้าเขาถูกย้อมด้วยเลือดดูหน้าตาไม่ออก มีเพียงเส้นผมสีเหลืองทองที่แสนโดดเด่น

เขาเหมือนเค้นเรียวแรงทั้งหมดออกมา พยุงร่างให้ลุกขึ้นยืนอยู่ข้างหน้าต่าง ปากขยับเหมือนพูดอะไรสักอย่าง น่าเสียดายเจ้าของรถกลัวเกินไปจึงไม่ได้ใส่ใจกิริยาของเขาสักนิด คนคนนั้นตะโกนอยู่นอกรถนานกว่าครึ่งค่อนวัน เจ้าของรถถึงเข้าใจว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุรถชน ขณะเตรียมจะเปิดประตูลงไปช่วยเหลือ ร่างกายอาบเลือดนั้นก็หยุดตบหน้าต่าง ดวงตาดิ่งจ้องคนในรถ หลังร่างกายชักกระตุกรุนแรงก็ไถลลงไปแล้วล้มลง เหลือไว้เพียงรอยเลือดเส้นใหญ่บนหน้าต่างรถ

“เฮ้ คุณ แข็งใจไว้!”

เจ้าของรถเปิดประตูกระโดดลงจากรถ พบว่าชายซึ่งมีเลือดท่วมตัวนอนหงายไม่ขยับ เขายังอยากเรียกต่อแต่มีเสียงดังมาจากบริเวณใกล้เคียงเสียก่อน คนขี่มอเตอร์ไซด์คนหนึ่งซึ่งจอดอยู่ไม่ไกลสังเกตเห็นอุบัติเหตุรถชนด้านหน้า เขาหักเลี้ยวรวดเร็วแล้วขี่จากไปตามทางเดิมทันที

“คุณเห็นหน้าคนคนนั้นไหม?” หลังฟังคำบอกเล่าจากเจ้าของรถยนต์ จบ ชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะน้ำชา ก็เอ่ยถาม

“เราสวมหมวกกันน็อก สถานการณ์วุ่นวายขนาดนั้นผมจะเห็นหน้าตาเขาได้อย่างไร แต่รถมอเตอร์ไซด์ของเขาสวยมาก น่าจะไม่ใช่ผู้หญิง แต่จะยังไงเขาก็เป็นคนแล้งน้ำใจ เห็นกับตาว่าเกิดอุบัติเหตุใหญ่ขนาดนี้ ไม่เพียงไม่ช่วยยังเลยรถแผ่นหนี”

เจ้าของรถพูดด้วยความเกรี้ยวกราด หันมองชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาตรงหน้าอีกครั้ง ถ้าตอนนี้ไม่ได้กำลังนั่งอยู่ในห้องทำงานของหน่วยสืบสวนคดีอาชญากรรมร้ายแรงภายในสถานีตำรวจ เขาต้องสงสัยแน่นอนว่าคนตรงหน้าเป็นตำรวจปลอม หน้าตาแบบนี้มาทำงานเป็นตำรวจน่าเสียตายเกินไป เขาารู้สึกว่าต่อไปเป็นพนักงานที่โรงแรมหัวล้านี่คาดหวังมาอย่างดีก็ยิ่งเทียบไม่ติด ถ้าชายคนนี้เป็นหนุ่มโฮสต์ เขาต้องไปใช้บริการแน่ แต่การนั่งจับขาสันทนากันที่นี้ก็ไม่วุ่นเช่นกัน...

เหมือนไม่ได้สังเกตเห็นรอยยิ้มกำกวมบนใบหน้าของเจ้าของรถ เขียวหลานเช่าบ้านที่การค้าให้การจับก็พูดขอบคุณอีกฝ่ายหลายประโยค เจ้าของรถลุ่มหลงกับน้ำเสียงของเขาจนงุนงง หลังบอกแล้วก็เดินออกไปด้วยรอยยิ้มเรีงำจ้นทำแผลลสะดุดที่หนึ่ง หกล้มหน้าคะมำอยู่หน้าประตูหน่วยสืบสวนคดีอาชญากรรม

เขียวหลานเช่าปิดประตูห้องทำงานของตนด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ หันไปหน้าชาบนโต๊ะทิ้ง เสียงหัวเราะแผ่วเบาแว่วดังมาจากด้านหลัง จางเสียนเดินออกมาจากห้องชั้นใน ยืนพินิจพุดกิ้วหัวเราะ “คุณตอบแทนพยานที่มาให้การด้วยการทำให้เขาชายหน้าต่อหน้าธารกำนัล?”

“เราสมควรแล้ว”

เชียวหลานเช่าชาฆ่าแก้วกระดาดเป็นก้อน โยนลงถังขยะ ขมวดคิ้ว แสดงออกถึงความหงุดหงิด หากไม่ใช่เพราะต้องสอบถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาคงถีบตาคู้งบบากามคนนั้นออกไปนานแล้ว

“อย่างน้อยเขาก็เต็มใจมาถึงสถานีตำรวจเพื่อบอเบาะแสให้คุณเชียวนะ” จางเสวียนไม่สามารถเข้าใจการตอบสนองเกินเหตุของเชียวหลานเจ้ามองดูสีหน้าชาวซิดเล็กน้อยของอีกฝ่ายแล้วเอ่ย “หน้าตาดีเป็นข้อดี ไม่มีทางเป็นภาระนะ”

ใช่ ทุกคนต่างชอบสิ่งสวยงามซึ่งดูเป็นมงคล หวาดกลัวและพยายามหลีกเลี่ยงความอัปมงคลที่ดูอัปมงคล เชียวหลานเจ้าแยมั่มเย็นชา ดังนั้นรูปโฉมคือมาตรฐานตัดสินทุกอย่าง ไม่ว่าจะในแดนหยินหรือที่นี้

“คุณพูดถูก” เขาปรับสภาพอารมณ์รวดเร็ว หยิบถ้วยกาแฟออกมารินกาแฟร้อนซึ่งเพิ่งชงเสร็จลงไปแล้วยื่นให้จางเสวียน ยิ้มเอ่ย “เห็นที่คุณคงใช้วิธีนี้ในการตกท่านประธานของบ้านคุณ”

“ต้องบอกว่าผมใช้เสน่ห์ต่างหาก” จางเสวียนจิบกาแฟคำหนึ่ง หน้ามุ่ยทันที ส่งเสียงอุยๆ ออกมาหลายครั้งแล้วรีบตักน้ำตาลก้อนเดิมลงในถ้วย ยกดื่มพลางถาม “มาพูดเรื่องจริงจังกันดีกว่า คุณสนใจเรียกผมมาฟังการสอบสวนอุบัติเหตุรถยนต์แต่เช้าเพื่ออะไรกันแน่?”

“อาชีพคุณ?”

“เทียนซือ” จางเสวียนตอบ “แต่ผมไม่คิดว่าคุณจะมีเมตตาเชิญนักพรตมาทำพิธีสวดส่งวิญญาณแทนครอบครัวผู้เสียชีวิต ดังนั้นคุณน่าจะมีความหมายที่อีกอาชีพนึงของผม?”

“ถูกต้อง อุบัติเหตุรถยนต์ต่อเนื่องครั้งนี้ดูผิวเผินเหมือนเป็นอุบัติเหตุทั่วไป แต่เพราะผู้ตายมีฐานะไม่ธรรมดา จึงมีความเป็นไปได้ที่จะเป็นคดี

ฆาตกรรมมากกว่า”

เซียวหลานเฉ่าเดินไปด้านหน้ากระดานไวต์บอร์ด พลิกอีกด้านหนึ่งออกมา เผยให้เห็นภาพถ่ายและบันทึกที่ติดไว้บนนั้น เขาหยิบปากกาเคมีมาวาดวงกลมบนภาพถ่ายใบหนึ่ง

“เงินจีน ฉายาในวงการคือเงินต้าเสอ¹ หัวหน้าแก๊งเงินเสอ²ธุรกิจหลักของหัวหน้าแก๊งเงินเสอคือคาสีโนใต้ดิน ฟอกเงิน ค้าวัตถุโบราณและสิ่งผิดกฎหมาย หลายปีมานี้เริ่มวางมือ หันมาทำธุรกิจสังหาริมทรัพย์ แต่เบื้องหลังยังคงมีวิธีหาเงินที่เป็นความลับอยู่อีกมาก”

ฟังคำบอกเล่าของเซียวหลานเฉ่าแล้ว จางเสวียนมองดูคนในภาพถ่ายโดยละเอียด ชายผู้นี้อายุราวห้าสิบเศษ แต่งกายธรรมดา หน้าตาธรรมดา คุณลุงแบบนี้มีเดินตามท้องถนนเต็มไปหมด มองไม่เห็นจิตพิฆาตอย่างคนที่เคยคลุกคลีอยู่ในวงการมาเฟียสักนิด

“มาเพียเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ไม่ได้หรือ?” จางเสวียนรับบันทึกการตรวจสอบอุบัติเหตุจากเซียวหลานเฉ่า พลิกดูครู่หนึ่ง “ฝนตกถนนลื่น รถแล่นมาด้วยความเร็วสูง คนขับปรับสายตาให้เข้ากับแสงไฟในอุโมงค์ไม่ทันหึ! รถคันหน้ายังน้ำมันรั่วด้วย เงื่อนไชอันตรายมากขนาดนี้รวมเข้าด้วยกันไม่ตายก็คงยาก”

“คุณไม่รู้สิกว่ามีเงื่อนไชประจวบเหมาะมากเกินไป?”

“มากจนเหมือนจงใจ แต่รถคันที่น้ำมันรั่วหาพบแล้วสินะ?”

“พบแล้ว รถคันนั้นมีปัญหาจริง ถ้าอุบัติเหตุครั้งนี้เป็นการจัดฉากของใครบางคน ทุกอย่างจนถึงตอนนี้ก็สมบูรณ์แบบมาก แต่เกิดเหตุไม่คาดฝัน

¹ เงินต้าเสอ หมายถึงงูยักษ์แซ่เงิน

² แก๊งเงินเสอ หมายถึงแก๊งงูทอง

ขึ้นเล็กน้อย”

เชียวหลานเฝ้าบอกแล้วว่าดวงกลมลงบนภาพถ่ายอีกใบซึ่งอยู่ด้านข้าง ในภาพเป็นชายวัยกลางคน รูปร่างค่อนข้างผอม สวมแว่นตากรอบทอง ท่าทางสุภาพเรียบร้อย ได้ภาพเขียนชื่อไว้ว่า สือเจี้ยนเจิง อาชีพคือผู้จัดการแผนกห้องพักรงของโรงแรมหัวลี่ต้า

“โรงแรมหัวลี่ต้า?” ดูภาพถ่ายอีกใบซึ่งเป็นภาพเจ้าของรถผู้แจ้งความ จางเสวียนถาม “เขาเป็นคนขายวัตถุดิบทำอาหารประเภทเนื้อสัตว์ให้โรงแรมไม่ใช่หรือ?”

ครอบครัวเจ้าของรถทำกิจการแปรรูปเนื้อสัตว์ มีสายสัมพันธ์กับโรงแรมหลายแห่ง แต่เขาน่าจะไม่เคยรู้จักผู้จัดการแผนกห้องพักโรงแรมหัวลี่ต้ามาก่อน ดังนั้นเมื่อครูที่เชียวหลานเฝ้าแจ้งให้เขาดูภาพถ่ายผู้ตายครั้งยังมีชีวิตอยู่ถึงไม่ได้มีการตอบสนองเป็นพิเศษ

“เจ้าของรถอาจเป็นแค่ความบังเอิญ ตัดเขาออกชั่วคราว”

เชียวหลานเฝ้าเหลือบมองเจ้าของรถรูปร่างอ้วนท้วมในภาพถ่าย ผลึกภาพนั้นออกซีไปยังผู้จัดการสือ “สองวันก่อนที่เงินจินจะประสบอุบัติเหตุ เขาเคยจองห้องพักสองคืนในโรงแรมหัวลี่ต้า คืนแรกห้องพักถูกคนร้ายบุกรุก แต่เงินจินเปลี่ยนแผนกะทันหันไม่ได้เข้าพักในคืนนั้นจึงหนีพ้นเคราะห์ ส่วนโรงแรมไม่แจ้งความเพราะกังวลว่าจะส่งผลกระทบต่อธุรกิจ นี่เป็นเบาะแสที่ผมค้นพบโดยบังเอิญจากการไปตรวจสอบห้องพักหลังเกิดอุบัติเหตุ ถ้าวรรทุกอย่างเข้าด้วยกันแล้ววิเคราะห์ ระหว่างเงินจินกับสือเจี้ยนเจิงอาจมีความสัมพันธ์บางอย่าง พฤติกรรมของพวกเขาส่งผลเสียต่อผลประโยชน์ของใครบางคน ทำให้แก๊งมาเฟียมาทวงคืน”

“ฟังดูเหมือนมีเหตุผล การจะฆ่าคนคนหนึ่งนั้นง่ายมาก แต่ว่าเนะ

เสี่ยวหลานฮวา คุณช่วยบอกผมที่ ทำยังไงถึงจะล่ออีกคนหนึ่งไปถึงสถานที่เกิดเหตุในเวลาเดียวกัน แล้วให้พวกเขาขับรถชนกันเองได้?”

“ดังนั้นตอนแรกผมถึงแค่สงสัย แต่เกิดอุบัติเหตุใหญ่โตขนาดนี้ เบ๊องบนกลับมีคนกดดันไม่ให้สืบสวนต่อ และสั่งปิดคดีให้เป็นอุบัติเหตุทางรถยนต์ธรรมดา แบบนี้ไม่น่าสงสัยเหรอ? ผมเคยถามแล้ว คนสั่งการเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงในกระทรวงยุติธรรม ที่สำคัญบ้านสกุลเซียวยังเห็นด้วยการตัดสินใจ”

ในฐานะตำรวจ สิ่งทีกลัวที่สุดคือถูกขัดขวางด้วยอำนาจเบ๊องบน สกุลเซียวครองอำนาจหนึ่งในสามของวงการตำรวจ เมื่อพวกเขาเห็นชอบนั้นย่อมหมายความว่าคดีนี้ไม่ว่าจะเกิดขึ้นด้วยเหตุใดก็ไม่อาจตรวจสอบอีก

จางเสวียนถามอย่างประหลาดใจ “ในเมื่อสกุลเซียวพูดถึงขั้นนี้ทำไมคุณยังต้องขัดแย้งกับพวกเขา? สีหน้าคุณดูไม่ดีเอาซะเลย ถ้าจะเพิ่มปัญหาอีกหนึ่งข้อมีผู้ลอบปลงศพอีกหนึ่งข้อ”

“อุบัติเหตุครั้งนี้มีคนตายถึงสิบเอ็ดคน หากمينเฉยไม่เท่ากับว่าพวกเขาต้องนอนตายไม่หลับหรือ?”

“อุหว่า เสี่ยวหลานฮวา คุณมีความเห็นอกเห็นใจคนอื่นขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไร?” จางเสวียนสองมือกอดอกพิจารณาอีกฝ่ายอย่างสนใจ “หรือคุณเองก็ถูกคนอื่นเข้าสิงแล้ว?”

“การกระทำของทุกคนย่อมมีเหตุผลของตัวเอง ผมเองก็เช่นกัน” เสี่ยวหลานเฉ่าบอกแล้วใช้ปากกาวาดลงบนภาพถ่ายอีกใบ “คนนี้เป็นพี่น้องพว่งตำแหน่งบอดี้การ์ดของเงินจินในแก๊ง และเป็นคนที่ขอความช่วยเหลือจากเจ้าของรถผู้แจ้งความ หลังรถยนต์สองคันชนกัน เขากระเด็นออกจากรถไปไกลหลายเมตร ทั้งที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสแต่ยังมีสติอย่างไม่น่าเชื่อ เขา

เปียงหลบรยณต์ที่กระแทกกัน คลานไปถึงรยณต์ของเจ้าของรถที่แจ้งความ เพื่อขอความช่วยเหลือ”

จางเสวียนพิจารณาชายผมสีเหลืองทองในภาพถ่าย “ดูออกได้ว่าเป็นคนที่มีปณิธานแน่วแน่มาก น่าเสียดายที่ยื้อชีวิตไว้ไม่ได้”

“ผมขอให้นิติเวชชันสูตรศพเขาแล้ว พบว่าสาเหตุการตายไม่ใช่อุบัติเหตุรถชน แต่เป็นสารพิษ”

“เอ๋?” จางเสวียนมองเชียวหลานเฉ่าด้วยความตกใจ เห็นเขาหยิบข้อมูลชุดหนึ่งออกจากลิ้นชัก ยื่นให้แล้วเอ่ย “นี่เป็นผลการตรวจสอบทางดับในเลือดของผู้ตายตรวจพบพิษร้ายชนิดหนึ่ง เป็นพิษที่ผสมขึ้นจากพิษของงูเห่าหลายสายพันธุ์ ทำให้คนเสียชีวิตทันที เพราะบาดแผลของผู้ตายกินบริเวณกว้าง ผิวหนังถูกเผารุนแรง จึงไม่สามารถสืบหาวิธีที่เขาถูกพิษ”

“ยาพิษร้ายแรงขนาดนี้ไม่มีทางถูกฉีดเข้าร่างกายล่วงหน้า ต้องเป็นตอนที่เขาขอความช่วยเหลือแน่”

ในตอนนี้อจางเสวียนถึงเข้าใจว่าทำไมเชียวหลานเฉ่าถึงถามเรื่องคนขี่มอเตอร์ไซด์จากเจ้าของรยณต์ที่แจ้งความไม่หยุด เพราะในสถานการณ์ตอนนั้นมีความเป็นไปได้สูงมากกว่าคนขี่มอเตอร์ไซด์คือผู้ก่อเหตุ

“ถ้าบอดีการ์ดตายจากการถูกฆาตกรรม สาเหตุที่รถคันหน้าน้ำมันรั่วตอนเกิดอุบัติเหตุก็น่าจะเป็นฝีมือคน แต่พวกเขาลงมือสำเร็จแล้วทั้ๆ สถานที่เกิดเหตุก็จัดการได้อย่างไร้พริ้ว ทำไมต้องทำเรื่องเกินจำเป็นในตอนสุดท้ายด้วย?”

“ฆ่าคนปิดปาก คำพูดไม่กี่คำที่คนคนหนึ่งพูดก่อนตายอาจเป็นกุญแจสำคัญสำหรับคลี่คลายคดี ผู้ร้ายกังวลว่าบอดีการ์ดอาจพูดเรื่องที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อพวกเขา กับเจ้าของรถ จึงต้องลงมือ แต่หลังเกิดเหตุผม

ตรวจสอบกล้องวงจรปิดจราจรบริเวณอุโมงค์แล้ว ไม่พบรถมอเตอร์ไซด์คันที่
เจ้าของรถบอก”

“ประหลาดจริงๆ เสียวลานฮวา ถ้าคุณเป็นนักสืบต้องไปได้สวย
แน่” จางเสวียนพยักหน้าหงึกหงักกับตัวเอง “ว่าแต่ทำไมคุณพูดเรื่องพวกนี้
กับผม?”

“สาเหตุผมบอกไปแล้ว ผมเชื่อว่าเป็นคดีฆาตกรรม แต่ฐานะผม
ทำให้อุบัติภัยขอบเขต มีหลายเรื่องยากจะตรวจสอบ ผมถึงอยากให้คุณช่วย
เหลือ”

“ไม่เอา!”

แม้จางเสวียนจะเดาออกตั้งแต่ตอนที่เซียวหลานเฉ่าเริ่มอธิบาย
เนื้อหาของคดี แต่เมื่อได้ยินจากปากของเขาโดยตรงก็ยังลังเลอยู่ดี จางเสวียน
นวดกลางหว่างคิ้วแล้วบอก “เซียวหลานฮวา คุณเองก็รู้ ะยะนี้ผมกับ
ท่านประธานมีเรื่องวุ่นวายต่อเนื่อง ไม่นานนี้พวกเราเพิ่งกลับมาจากปรภพ
แม้ผมจะอยากช่วยมาก แต่...”

“สองแสน” เข้าใจจุดอ่อนของจางเสวียน เซียวหลานเฉ่ากล่าวด้วย
สีหน้าเรียบเฉย

จางเสวียนส่ายหน้า หมุนตัวเตรียมจะเดินจาก เสียงเซียวหลานเฉ่า
ดังมาจากด้านหลัง “สามแสน”

“นี่ไม่ใช่ปัญหาเรื่องเงินได้ไหม?”

จางเสวียนรู้สึกระอาใจที่ถูกตีตราว่าเห็นแก่เงินจึงหันมายุ้มถาม “ผม
ดูเป็นคนรักเงินมากขนาดนั้นเลย?”

“ผมนี่กว่าทุกคนในโลกรู้เรื่องนี้แล้วชะอีก”

“แต่ดูเหมือนคุณจะมีเรื่องอื่น ถ้าผมอยากได้เงิน แค่นี้ไป

ขอจากท่านประธานก็พอ ทำไมต้องละทิ้งของใกล้ตัวไปคว้าของไกลตัว?”

เชียวหลานเจ้าชะงัก มองดูเขา สภาพเหมือนตอนที่พบกันครั้งแรก ตาดำแปดสองประกายแปลกประหลาดออกมา จางเสวียนหัวเราะแล้วพูดต่อ “ระยะนี้พวกเราเหนื่อยเกินไปแล้วจริงๆ ดังนั้นผมกับท่านประธานนัดกันว่าจะไปพักผ่อนที่แคนาดา ถ้าคุณต้องการคนช่วยเหลือจริงผมสามารถแนะนำเพื่อนร่วมงานให้ได้ นี่เป็นความช่วยเหลือสูงสุดเท่าที่ผมจะทำได้”

หลังพูดจบเหมือนกลัวเชียวหลานเจ้าจะถือไม่เลิก จึงรีบเดินหนีทันที นึกไม่ถึงว่าเพิ่งสัมผัสที่จับประตูจะได้ยินเสียงเชียวหลานเจ้าถามจากด้านหลัง “คุณไม่อยากรู้หรือว่าหลินจุนชิงเห็นอะไรก่อนตาย?”

จางเสวียนชะงัก เห็นว่าคำพูดนี้ได้ผลเชียวหลานเจ้าผ่อนคลายใจ เอือกหนึ่ง กลับสู่สภาพใจเย็นอย่างในตอนแรก “เชื่อว่าพวกคุณคงไปพบหลินจี้มาแล้ว แต่เขาไม่สามารถตอบอะไรได้ เพราะวิธีที่หลินจุนชิงอัดไว้ก่อนตายอยู่ในมือผม ถ้าคุณยอมช่วย ผมจะมอบให้คุณ มิฉะนั้นคุณก็ไม่มีทางรู้ตลอดไปว่าเกิดอะไรขึ้นในคืนนั้น”

ได้ฟังคำพูดเขา จางเสวียนหรีดตาลง มีจิตสังหารवादผ่านชั่ววูบ

หลังกลับจากเมืองเฟิงตูได้ไม่นาน เขากับเนี่ยสิงเฟิงเคยไปพบหลินจี้ที่บ้านสกุลหลิน หลินจี้ดูจดหมายที่หลินจุนชิงทิ้งไว้ให้แล้วมีสีหน้าลังเล พูดอ้ออึ้งว่าตนหาเทปบันทึกภาพที่หลินจุนชิงอัดไว้ในคืนนั้นพบจริง แต่น่าเสียดายที่เผลอทำลาย ข้ออ้างนี้มีพิรุณมากเกินไป แต่เนี่ยสิงเฟิงบอกว่าในเมื่อหลินจี้ไม่ยอมพูดก็ไม่จำเป็นต้องบังคับ จะอย่างไรพวกเขาก็ทราบความจริงเบื้องหลังพอสมควรแล้ว ตอนนั้นพวกเขานึกว่าผู้บงการเบื้องหลังเป็นคนขโมยของไป นึกไม่ถึงว่าจะเป็นเชียวหลานเจ้า

“หลินจี้ค้นพบเทปนั้นโดยบังเอิญ เขามาปรึกษาผมเพราะกลัวมาก

ผมจึงเอาเทปกลับมาด้วย สกุลหลินสนใจแต่การสร้างชื่อเสียงความร่ำรวย เขาดีใจแทบทนไม่ไหวตอนผมบอกว่าจะรับช่วงต่อปัญหานี้เอง บำเพ็ญวิชา เต่าเพื่อผดุงความยุติธรรมอะไรนั่นเป็นเพียงเปลือกนอก ทนที่เกี่ยวข้องถึงผลประโยชน์ส่วนตัว พวกเขาก็ไม่ต่างอะไรกับภูตผีมารร้าย”

นึกถึงกิริยาของหลินฉีตอนรีบร้อนส่งต่อเทปนั้นให้หลังได้ฟังความเห็นของเขา เซียวหลานเฉ่าอดยิ้มเย้ยซาไม่ได้

“คุณวางแผนผิดไปอีกเรื่องแล้ว ผมใส่ใจแค่ชีวิตหลังจากนี้ สำหรับเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตผมไม่มีความสนใจอยากรู้!”

จางเสวียนบอกแล้วหมุนตัวมา ในดวงตาสีฟ้าเปี่ยมความเย้ยซา ทำให้เขาดูน่ากลัว อย่างน้อยเซียวหลานเฉ่าก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่จางเสวียนที่ตนคุ้นเคยในเวลาปกติจึงหุบยิ้ม ถอยหลังหนึ่งก้าวด้วยความระแวง แต่จางเสวียนไม่ได้ขยับเข้าใกล้ เพียงเอ่ย “ยังมีอีกเรื่อง ไม่ว่าคุณจะมีจุดประสงค์อะไร จากนั้นไปถ้าอยากมีชีวิตราบรื่น อย่าข่มขู่ให้ผมช่วยทำงานอีก!”

น้ำเสียงนั้นเรียบนิ่ง แต่จิตพิฆาตในน้ำเสียงไม่จำเป็นต้องอธิบายให้มากความ เซียวหลานเฉ่ารู้ว่าจางเสวียนโมโหแล้ว นึกเสียใจภายหลังที่ตนไม่สามารถสะกดกลั่นอารมณ์ รีบยกสองมือขึ้น แสดงกิริยาขอสมานฉันท์

“เป็นความผิดผมเอง ผมขอโทษ แต่ชีวิตคนตั้งสิบกว่าชีวิต คุณไม่หวั่นไหวเลยจริงหรือ?”

ดวงตาสีฟ้าของจางเสวียนจับจ้องเขาแต่ไม่พูดจา คล้ายอยากอ่านความคิดที่แท้จริงในใจเขา เซียวหลานเฉ่าได้แต่เอ่ย “ผมอยากช่วยพวกเขา จากใจจริง ผมคิดว่าถ้าท่านประธานอยู่ที่นี้ เขาต้องตอบตกลงแน่”

เจ้าหมอนี่เข้าใจความคิดเขาลึกซึ้งเสียจริง เมื่อได้ยินชื่อเนี่ยสิงเพิง ความโกรธเรื้อรังในใจจางเสวียนลดไปกว่าครึ่ง เมินเฉยคำขอร้องจาก

เซียวหลานเช่าแล้วเอ่ย “ห้าแสนพร้อมวีดีโอเทป ห้ามต่อรอง”

ห้าแสน!

เซียวหลานเช่ามูมปากกระตุกทีหนึ่ง ช่วงกล้าเรียกร้องเหลือเกิน เขาเป็นแค่ตำรวจไม่ใช่คนพิมพ์ธนบัตรสักหน่อย

“ตกลง” เขาตอบตกลงอย่างไม่หวั่นไหว

เมื่อตกลงกันสำเร็จ เซียวหลานเช่าเซ็นเช็ค ยื่นข้อมูลที่เตรียมไว้แต่แรกให้จางเสวียน

“ผู้ชายคนนี้ชื่อเซียวจิ้งเจิง หนึ่งในบุคคลสำคัญของสกุลเซียวและเป็นผู้ครองตำแหน่งแชมป์เปียนการแข่งขันसानต้า³กับยิงปืนในวงการตำรวจมาหลายครั้ง เขาทำงานในแผนกสอบสวนคดีอาญาของพื้นที่เกิดอุบัติเหตุฝีมือไม่เบา มีเส้นสายทั้งในวงการธุรกิจสีเทาและสีดำ ถ้าคุณอยากรู้เบื้องหลังสามารถลองเข้าหาเขา นอกจากนี้ยังมีอีกคน...” ภาพถ่ายของชายอีกคนถูกยื่นมาให้ เซียวหลานเช่าบอก “เขาชื่อสวีเหยียน เป็นเพื่อนด้านวัตถุโบราณของเซียวจิ้งเจิง ทำงานด้านการวิจัย”

จางเสวียนรับเอกสารทั้งหมดมาทีเดียว ดูของเซียวจิ้งเจิงก่อน เป็นภาพถ่ายหน้าตรงไม่สวมหมวก น่าจะเป็นภาพที่เซียวหลานเช่าได้มาจากเอกสารราชการสักชิ้น ภาพถ่ายลักษณะนี้สามารถแสดงความในใจของคนคนหนึ่งออกมาได้ดีที่สุด ดังนั้นความรู้สึกแรกที่เขามีต่อเซียวจิ้งเจิงคือ เย็นชาและอดทน เป็นคนประเภทที่ทำงานเข้มงวดว่องไว เทียบกันแล้วชายวัยชราอีกคนดูไม่สะกดตาเอาเสียเลย หากมิใช่เพราะมีรสนิยมเดียวกัน ทั้งสองคงยากจะเป็นเพื่อนกันได้

³ ซานต้า คือศิลปะการป้องกันตัวอย่างหนึ่งของจีน เป็นการต่อสู้มือเปล่า สามารถเตะ ชก หรือทุบฝ่ายตรงข้ามได้

ข้อมูลและคนสองคนที่เพิ่มมากระตุ้นทำให้จางเสวียนรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย “สวี่เหียนมีความเกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุในอุโมงค์?”

“เขาสนิทกับเซียวจิ้งเจิงมาก อาจรู้อะไรเบื้องหลัง”

เซียวหลานเฉ่าเป็นศิระะออก ทำทางต้องการปิดบังความจริงอย่างเห็นได้ชัด จางเสวียนไม่ใส่ใจ อยากรู้อะไรตรวจสอบสักหน่อยก็จะได้ความจริงออกมาเอง เขาเก็บเอกสารด้วยรอยยิ้มแล้วดีดที่หนึ่งบนเช็ดไบนั่น

“ขอบคุณที่ใช้บริการ”

“ขอให้ราบรื่น”

“ผมราบรื่นมาแต่ไหนแต่ไร ที่จะไม่ราบรื่นคือคนอื่น” จางเสวียนพิจารณาเซียวหลานเฉ่าตั้งแต่บนจดลาง หยิบยันต์สองใบจากกระเป๋าเสื้อยื่นให้ “สีหน้าคุณแย่มาก ยันต์สองใบนี้น่าจะช่วยให้คุณได้สักระยะ”

เซียวหลานเฉ่าลังเลชั่วครู่ สุดท้ายรับไว้พร้อมคำขอบคุณ

“ไม่ต้องขอบคุณ นี่ไม่ใช่ของฟรี ค่ายันต์ไว้คุณปิดคดีนี้ได้ค่อยง่าย”

จางเสวียนจับจ้องตาดำแปดของเขา “แต่ยันต์ไม่ใช่ของสารพัดประโยชน์ คุณเหลือเวลาไม่มากแล้ว จะอยู่หรือไปควรตัดสินใจแต่เนิ่นๆ”

ประตูปิดลงตรงหน้า เซียวหลานเฉ่าอดไม่ได้ที่จะหันไปมองกระจกด้านข้าง รูปโฉมในกระจกยังคงเฝ้ายวนแต่ไม่อาจปิดบังความทรุดโทรมภายใน กลืนอายุความตายแผ่ซ่านจากตาดำแปด เห็นที่จางเสวียนคงดูออกแล้ว เจ้าของร่างของเขาเหลือเวลาไม่มาก ถึงได้เตือนเขาว่าจะรีบจากไปโดยเร็ว หรือจะอยู่ต่อเพื่อยึดครองร่างกายนี้ให้เป็นของตน

ความเป็นตายถูกกำหนดมาแต่แรก ไม่ว่าเทียนชื่อหรือภูตผีปีศาจ ล้วนไม่อาจเปลี่ยนแปลงชะตากรรมนี้ ทอดตามองกระจก เซียวหลานเฉ่า

คิดว่าอาจเสียดายอาจเข้าใจหลักการนี้เป็นอย่างดี จึงไม่ได้บังคับให้เขาจากไป
ถึงอย่างไรไม่ว่าเขาจะจากไปหรือไม่ ชีวิตเจ้าของร่างก็ไม่อาจรั้งไว้อีก

‘ขอบคุณมาก’

ความหวั่นไหวส่งมาจากภายในใจ เป็นความรู้สึกจากเจ้าของร่าง
ไม่ได้รุนแรงเหมือนหลายครั้งก่อน หัวใจเต้นเบามาก เจ็บความอ่อนแอก่อน
จะสิ้นลม เชี่ยวหลานเล่าสื่อน้ำไม่เปลี่ยนขณะเฝ้ากับตาตำแผ่ในกระจก

“ไม่ต้อง นี่ถือเป็นการตอบแทนที่ฉันยืมใช้ร่างกายนาย ฉันไม่ชอบ
ติดหนี้บุญคุณใคร”

‘ฉันได้ยินคำพูดของคนคนนั้นแล้ว’ เสียงในใจพูดต่อ ‘น่าฆ่าเหลือ
เกิน ตัวเองจะตายอยู่แล้วยังอยากสืบคดีอีก ปากพูดว่าเกลียดชังความชั่วแต่
กลับทำอะไรไม่ได้สักอย่าง’

“ฉันทำก็ไม่ต่างกันหรอก”

‘ขอบคุณ’

“ฉันไม่ได้ความจำเสื่อม คำพูดเดิมนายไม่จำเป็นต้องพูดซ้ำสองรอบ”

‘วันนี้นายอารมณ์แย่มาก’ ชายหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงอบอุ่น ‘อันที่
จริงฉันกำลังขอบคุณที่นายสิงร่างฉัน ถ้าไม่มีนาย ฉันคงตายไปนานแล้ว
ช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกันฉันได้เข้าใจเรื่องราวมากมายที่เมื่อก่อนไม่เคยมองเห็น
ดังนั้นถึงอยากขอบคุณนายสักคำ’

“มีอะไรน่าขอบคุณ?” เชี่ยวหลานเล่าหัวเราะเยาะตัวเอง รินกาแฟ
อีกถ้วยแล้วพูดอย่างไม่ใส่ใจ “ถึงยังไงเมื่อนายกลับสู่วัฏสงสารก็จะลืมหมด
ทุกอย่าง”

‘นายว่าอะไรนะ?’

“ฉันพูดว่า นายกลัวความตายหรือเปล่า?”

ภายในห้องเจียบกริบ นานจนเซียวหลานเฉ่านึกว่าเจ้าของร่างหลับไปแล้ว เขาตีหมาแพเจียบๆ กำลังจะไปทำงานก็ได้ยินเสียงชายหนุ่มเอ่ย 'ไม่ อาจเพราะมีนายอยู่ด้วยถึงไม่รู้สีกว่าน่ากลัว'

มองไม่เห็นใบหน้าอีกฝ่าย แต่เซียวหลานเฉ่ารับรู้ได้ว่าตอนที่เจ้าของร่างพูดประโยคนี้นั้นต้องมีสีหน้าบอห์นแน หัวใจสั่นไหวอีกครา จางเสวียนหัวเราะเยาะว่าเขาถูกสิงร่าง หรือจะจริง ผู้ถูกสิงแท้จริงอาจเป็นเขา?

มองดูของเหลวสีน้ำตาลซึมในถ้วยกาแฟ เหมือนได้เห็นน้ำแกงยายเมื่อกครั้งนั้น เขาถอนหายใจเสียงเบา "แต่ฉันท้อมาก ดั้งนั้นครั้งนี้ฉันจะไม่ยอมให้ตัวเองล้มเหลวอีก"

จางเสวียนเดินออกจากสถานที่ตำรวจ บนลานจอดรถที่อยู่ห่างออกไปมี Porsche คันหนึ่งจอดอยู่ เนี่ยสิงเพิงนั่งอยู่ในนั้น กำลังดูโทรศัพท์มือถือด้วยท่าทางเบื่อหน่าย

"ท่านประธาน..."

ได้ยินน้ำเสียงลากยาว เนี่ยสิงเพิงเงยหน้าขึ้นเห็นจางเสวียนกระโดดขึ้นรถ สีหน้าแจ่มใสดังสายลมฤดูใบไม้ผลิประหนึ่งเพิงถูกรางวัลเงินล้าน เห็นท่าทางคนรักแล้วเนี่ยสิงเพิงรู้ทันทีว่าการทอ้งเที่ยงคงต้องยกเลิก เขาวางโทรศัพท์มือถือลงถาม "ครั้งนี้คุณขายตัวเองเพื่อเงินเท่าไร?"

"ครั้งนี้ไม่เกี่ยวกับเงิน!" จางเสวียนพูดจริงจังแล้วบอกให้เนี่ยสิงเพิงออกรถ จากนั้นจึงเล่าบทสนทนาเมื่อครู่ให้เขาฟังทั้งหมดพร้อมกับหยิบเอกสารออกมาให้ดู "ถ้าคุณอยู่ที่นั่นก็คงตอบตกลงใช่ไหม?"

"อืม" เนี่ยสิงเพิงกล่าวเสียงทุ้ม "ฟังดูเหมือนสภาพของเซียวหลานเฉ่าไม่ค่อยดี"

“ไม่ใช่แค่นี้หรอก แต่แย่สุดๆ ไปเลย เอ๊ย ท่านประธาน ดอนนี้อยู่บนถนน คุณเร้าร้อนขนาดนี้คงไม่ดีมั๊ย?”

มองดูมือที่จู่ๆ ก็ยื่นมาบนต้นขาตน จางเสวียนชะงักก่อนจะยิ้มกำกวม ทว่ามือข้างนั้นไม่ได้เคลื่อนไปยังตำแหน่งที่เขาคาดหวัง แต่ล้วงกระเป๋ากางเกงเขาแทน เห็นกับตาว่าเช็ดในกระเป๋าถูกล้วงออกมา จางเสวียนตกใจอย่างยิ่ง

“ท่านประธาน คุณรู้ได้ใจว่ามีเช็ด?! คุณติดเครื่องดักฟังบนตัวผม?”

เขาจำเป็นต้องใช้เครื่องดักฟังด้วยหรือ?

การท่องเที่ยวสุดโรแมนติคต้องถูกยกเลิกอีกครั้ง เนี่ยสิงเพิงคิดอย่างหงุดหงิด รู้จักจางเสวียนมานานแค่ไหนเขาก็เข้าใจนิสัยหมอนี้มากแค่ไหน หากไม่ฉวยโอกาสหาเงินสักก่อนจะสมกับหลักการใช้ชีวิตของหมอนี้ได้อย่างไร!

เขาเก็บเช็ดไว้แล้วบอก “ผมจะเก็บไว้ให้ก่อน หลังจบเรื่องแบ่งกันสามต่อเจ็ดตามกฎหมาย”

เปิดที่อยู่ในกำมือบินหนีไปเกินครึ่ง จางเสวียนก้มหน้าเชื่องซึม เอนหลังพิงเบาะไม่พูดไม่จาอีก เนี่ยสิงเพิงยื่นกระดิกเก็บความร้อนให้

“ได้เวลากินยาแล้ว”

“ไม่เอา ยานี้ขมจะตาย” เห็นกระดิกเก็บความร้อน จางเสวียนขดกายเข้าหาเบาะมากขึ้นกว่าเดิม

นี่เป็นยาที่ต้มจากหญ้าเซียนจือซึ่งหว่าวเอากลับมาจากเมืองเพิงตู สามารถรักษาพิษกระปี่ในร่างของจางเสวียนทีละนิด แต่เมื่อหญ้าเซียนจือต้มรวมกับสมุนไพรอย่างอื่นรสชาติจะขมมาก ดังนั้นจางเสวียนเลยได้เป็นเลี้ยงทุกครั้งเมื่อเนี่ยสิงเพิงยกยาที่ต้มเสร็จมาวางตรงหน้า เขาจะตีหน้าไม่เต็มใจ

อยู่ร่ำไป

เคยชินกับการต่อต้านของเขา เนี่ยสิงเพิงถามโดยสีหน้าไม่เปลี่ยน
“ดื่มไม่ดื่ม?”

“ไม่ดื่มสักครั้งคงไม่เป็นไรหรอก ยานี้ขมมากจริงๆ”

“รสชาติจะแย่กว่าน้ำยันทึ่ได้เหวอ ถือเสียว่ากรรมตามสนอง ดื่มซะ”

คิดถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งที่เพิงรู้จักกัน และตัวเขาคอยหาสารพัดวิธี
หลอกล่อให้เนี่ยสิงเพิงดื่มน้ำยันทึ่แล้วจางเสวียนก็อดหัวเราะไม่ได้ ยื่นมือรับ
กระตักเก็บความร้อนมาอย่างว่องไว กัดฟันดื่มลงไป

เห็นเขาดื่มหมดแล้ว เนี่ยสิงเพิงจึงยื่นลูกกวาดให้ ก่อนจะกลับมาพูด
เรื่องจริงจังก่อ “คุณไม่รู้สึกละแปลกใจบ้างเหวอ เชียวหลานเช่าสภาพอย่าแยะ ถ้า
เขาอยากค้นหาผู้ร้ายตัวจริง แค่เชิญคุณไปทำพิธีอัญเชิญวิญญาณที่อุโมงค์
ไม่เร็วกว่าเหวอ?”

“จริงด้วย!” จางเสวียนเคี้ยวลูกกวาด ฟังคำพูดเนี่ยสิงเพิงแล้วตอบ
ต้นขาขาดใหญ่ แต่กลับสับสนขึ้นมาทันที “บางทีเขาอาจคิดว่าทำแบบนั้น
ไม่มีความหมาย อัญเชิญวิญญาณอาฆาตเป็นเรื่องยากมาก เขาอาจเคยลอง
แล้วแต่ไม่สำเร็จ”

“ด้วยนิสัยของเชียวหลานเช่า เขาต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้บรรลุ
เป้าหมาย ดังนั้นความเป็นไปได้ข้อแรกไม่คงอยู่ ถ้าลองแล้วไม่สำเร็จเขาต้อง
บอกคุณตามตรง เทียบกับปัญหาเรื่องศักดิ์ศรี เขาไม่ชอบเสียเวลาโดยใช้เหตุ
มากกว่า ดังนั้น...”

“ดังนั้นอะไร?”

จางเสวียนคิดไม่ออกจึงอดไม่ได้ที่จะถามต่อ เนี่ยสิงเพิงส่งสายตา
พลอบใจให้เขา อาศัยช่วงเวลาติดไฟแดงพลิกข้อมูล จับจ้องอยู่บนภาพถ่าย

ของเซียวจึงเจิงแล้วเอ่ย “ผมคิดว่าที่เขาให้คุณช่วยตรวจสอบคดีเป็นเรื่องหนึ่ง แต่เป้าหมายหลักของเขาไม่ใช่เรื่องนี้ ดังนั้นเขาแค่นัดพบคุณ ถึงขั้นยั่วโมโห และใช้วิธีโอเทปเป็นข้อต่อรอง หมายความว่าเรื่องนี้สำคัญกับเขามาก สุดท้ายเขายังงงใจพูดถึงเซียวจึงเจิงกับสวีเหยียน บางทีอาจต้องตรวจสอบสองคนนี้เป็นพิเศษ”

“ถ้าอยากตรวจสอบพวกเขา เสียเวลาหลายชั่วโมงมือเองก็ได้เนี่ย ทำไมต้องเป็นผม?”

“เขาจ่ายเงินก้อนโตจ้างคุณย่อมมีเหตุผล อย่างเช่นเพราะสาเหตุบางอย่างทำให้เขาไม่เหมาะจะออกหน้าเอง หรืออาจต้องการใครสักคนช่วยเป็นแนวหน้าแทน”

“บัดชบ นี่ผมถูกหลอกอีกแล้ว!”

แม้ไม่รู้เป้าหมายแท้จริงของเซียวหลานเฉ่าคืออะไร แต่ความรู้สึกที่ถูกหลอกช่างแยแสบเหลือเกิน เห็นได้ชัดว่าจิ้งจอกตนนั้นรู้ว่าถ้าเนี่ยสิงเฟิงอยู่เหตุการณ์จะไม่ดำเนินไปตามที่คาดหวัง เซียวหลานเฉ่าเข้าใจนิสัยของเขาเป็นอย่างดี ถึงได้วางกับดักรอให้เขากระโดดเข้าไปเอง

“จะปฏิเสธไหม?” จางเสวียนถามด้วยความโมโห

“ทำไมต้องปฏิเสธ?” เนี่ยสิงเฟิงยิ้มมองคนรัก “คุณแค่ทำการค้าแล้วรับเงิน จะใส่ใจกับเป้าหมายของเซียวหลานเฉ่าทำไม ถือชะว่าช่วยเหลือวิญญาณผู้บริสุทธิ์พวกนั้นก็แล้วกัน”

“ห้าแสน” จางเสวียนทั้งตัวลงบนเบาะรถแรงๆ พลิกอ่านเอกสาร “ผมมีลังสงสัยว่าเงินก้อนนี้จะได้มาไม่ง่าย”

‘ธุรกิจของคุณมีครั้งไหนบ้างที่ได้เงินง่าย?’

เนี่ยสิงเฟิงยกคิ้ว เปลี่ยนคำพูดทำร้ายจิตใจจางเสวียนเป็น “ไปพักร้อน

ที่เมืองหลินก็ไม่เลว พวกจิโอเพิ่งไปมาไม่ใช่เหรอ?”

“อ้อ ใช่ เห็นว่ามีงานแข่งขันนกพิราบอะไรสักอย่าง เจ้านั้นพาฮันเป่าไปด้วย”

ดูเหมือนระยะนี้จิโอวานเนจะหลงใหลการแข่งขันนกพิราบ เขาไม่ได้บอกเล่ารายละเอียด จางเสวียนจึงไม่ได้ถาม แค่ได้ยินว่าลูกศิษย์คนเล็กอยากยืมฮันเป่า เขาก็จับมันใส่ห่อส่งไปให้โดยไม่พูดว่าทำเพลง

“จิโอเลี้ยงนกพิราบด้วยเหรอ?” ฟังคำพูดจางเสวียนแล้วเนียลิ่งเฟิงรู้สึกขบขัน “เขาคงไม่ได้คิดจะให้ฮันเป่าปลอมเป็นนกพิราบไปแข่งใช่ไหม?”

“คงไม่หรอกมั้ง ฮันเป่าอ้วนขนาดนั้นบินไม่ขึ้นแน่ ลูกศิษย์คงไม่โง่ขนาดนั้น”

ระหว่างที่พูดค่อนข้างเสวียนก็โทรหาจิโอวานเน ตามตารางการเดินทางของพวกเขาตอนนี้จะถึงเมืองหลินแล้ว จิโอวานเนมีธุระกิจอยู่ในเมืองนั้น ค่อนข้างกับพื้นที่มากกว่าพวกเขา จางเสวียนจึงอยากสอบถามสถานการณ์จากอีกฝ่าย แต่โทรศัพท์มือถือดังอยู่ครั้งก่อนวันก็ยังคงเป็นเสียงตอบรับอัตโนมัติที่บอกว่าอยู่นอกเขตสัญญาณ ลองโทรหาเวย์เจิ้งอีกก็เป็นเสียงตอบรับแบบเดียวกัน สุดท้ายจึงต้องโทรหาฮันเป่า โทรศัพท์ของฮันเป่าต่อสายติดตามปกติแต่ไม่มีคนรับ จางเสวียนได้แต่ว่างสาย พิมพ์ “จากประสบการณ์ที่รับมือเหตุการณ์เหนือธรรมชาติมานานปีของผม สถานการณ์แบบนี้มีคำอธิบายเพียงหนึ่งเดียว มีภูตผีปรากฏตัวอีกแล้ว”

“จางเสวียน คุณช่วยอธิบายให้เหมือนคนปกติว่านี่ได้ไหม?”

“คำอธิบายที่เหมือนคนปกติ?” จางเสวียนมองเนียลิ่งเฟิง ผ่านไปครู่หนึ่งเขาจึงตีหน้ากำกวมออกมา “พวกเขาอยากอยู่กันสองต่อสอง เลยตั้งใจไม่รับโทรศัพท์”

คราวนี้เนี่ยสิงเพิงไม่พูดจา เขารู้สึกว่าตนหมดคำพูดแล้ว

แต่จางเสวียนกลับสนอกสนใจขึ้นมา ล้วงเหรียญกษาปณ์ออกจากกระเป๋ากางเกง วางไว้บนหลังมือแล้วถามเนี่ยสิงเพิง “ท่านประธาน ลองเดาคูหน่อยสิ ครั้งนี้เป็นหนังรัก หนังผี หรือจะเป็นหนังรักสยของขวัญ?”

เนี่ยสิงเพิงยื่นมือออกไปยึดเหรียญกษาปณ์นั้นไว้เสียบๆ ด้วยความเข้าใจในความปากเสียของจางเสวียน เขาเกิดกลางสังหรณ์ขึ้นอย่างหนึ่ง ครั้งนี้ต้องเป็นไปตามที่หมอนี่พูดแน่

“เว่ย นายดูอารมณ์ไม่ได้เลย”

นั่งรถทางไกลเป็นเรื่องน่าเบื่อ ภายในรถเบนซ์ที่แล่นไปไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว หลังจากจิโรวานเนซึ่งนั่งอยู่บนที่นั่งข้างคนขับหลับไปหนึ่งตื่น อ่านนิตยสารแพชั่นจบไปหนึ่งเล่มและหาอีกหลายที ในที่สุดก็เบนความสนใจมายังเว่ยเจิ้งอี่ซึ่งกำลังทำหน้าที่คนขับ

ไร้การตอบรับ เว่ยเจิ้งอี่ขับรถด้วยสีหน้าบึ้งตึง จิโรวานเนดึงเบาะให้กลับมาเข้าที่ นั่งตัวตรงแล้วพูดอย่างทอดถอน “ก่อนหน้านี้นี้มีเรื่องร่วนวายเกิดขึ้นมากขนาดนั้น ฉันหวังดีชวนนายออกมาพักผ่อนหย่อนใจ นายไม่รับน้ำใจก็ช่างเถอะ จำเป็นต้องตีหน้าเย็นชาแบบนี้ใส่ฉันด้วยหรือไง”

“แน่ใจหรือนายไม่ได้ทำไปเพราะมี ‘เจตนาส่วนตัว’ นะ?” เว่ยเจิ้งอี่เหลือบมองเขาครั้งหนึ่ง

ดูออกว่าตอนนี้เว่ยเจิ้งอี่โมโหมาก สำหรับได้ทำศิษย์พี่ที่อยู่ในสภาพคล้ายภูเขาไฟใกล้ระเบิดนี้ จิโรวานเนจนปัญญาจะรับมือเสมอ ได้แต่พูด

เสียงอ่อน “ก็ได้ ฉันยอมรับว่ามีเจตนาส่วนตัว หลังเหตุการณ์วิญญานอาฆาตของหมาเหียนเซ่อ ดูเหมือนนายจะมีคติบางอย่างกับฉัน พวกเราไม่ได้อยู่ตามลำพังมานาน ฉันถึงอยากหาโอกาสสานสัมพันธ์ระหว่างศิษย์ร่วมสำนักสักหน่อย”

“คิดมากเกินไปแล้ว นายเป็นคนร้าย ฉันเป็นตำรวจ สานสัมพันธ์กับลมตดนะสิ ฉันรับเงินเดือนจากรัฐบาล ไม่ใช่ของแดงที่ถูกพี่แกงมาเพี้ยแจ่งจ่าย ฉันก็ต้องไปทำงานที่สถานีตำรวจแน่นอนอยู่แล้ว”

“แต่เมื่อก่อนนายไปไหนมาไหนกับฉันอย่างใกล้ชิดเหมือนม้านำหน้าอานตามหลัง คนเป็นสายลับถ้าไม่เข้าๆ ออกๆ พร้อมกับฉันแล้วจะสืบหาข้อเท็จจริงจนสามารถส่งฉันเข้าคุกได้ยังไง”

เข้าๆ ออกๆ อะไรกัน? เมื่อไรเจ้าหมอนี้จะเลิกใช้คำศัพท์ผิดเพี้ยนสักที พุดอย่างกับว่าอยากถูกเขาจับเข้าคุกนักรหา

“สำนวนนี้คืออานนำหน้าม้าตามหลัง¹ต่างหาก!” เว่ยเจิ้งอ้อเหลือกตาอย่างระอาใจ “งานสายลับไม่มีความคืบหน้า ภารกิจการถูกยกเลิกไปแล้ว ตอนนี้ผู้กำกับการให้ฉันไปทำงานที่สถานีตำรวจทุกวัน”

“คงไม่ถึงขั้นต้องทำงานวันละสิบกว่าชั่วโมงหรอกมัง?”

“แต่ฉันเองก็ต้องการเวลาส่วนตัวนะลูกพี่ ต่อให้เป็นบอดีการ์ด นายก็คงไม่สามารถให้เขาติดตามตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงซะใหม่ล่ะ”

เว่ยเจิ้งอ้อเสียงดังเพราะอารมณ์ไม่ดี ต่อจากนั้นคือความเงิบเนิ่นนาน ทำให้เขากังวลขึ้นมาว่าเมื่อครุ่นน้ำเสียงตนกระด้างเกินไปหรือเปล่า ที่จริงครั้งนี้ปัญหาไม่ได้อยู่ที่จิโหวานเนแต่เกิดจากตัวเขาเอง

คราวก่อนตอนวิญญานอาฆาตของหมาเหียนเซ่อสิงร่าง เพื่อช่วย

¹ อานนำหน้าม้าตามหลัง สำนวน หมายถึง คนรับใช้ที่คอยปรนนิบัติข้างกายไม่ห่างไปไหน

จิโรวานเน เขาจึงพูดเรื่องไม่สมควรพูดออกไปมากมาย สุดท้ายกระทั่ง
ริมฝีปากยังจับกัน ทำให้ตอนนี้แค่เห็นหมอนี่ เขาก็รู้สึกกระอักกระอ่วนไปหมด
เพื่อลดทอนเวลาที่ต้องอยู่ด้วยกัน เขาจึงขอให้ผู้กำกับการยกเลิกภารกิจ
สายลับแล้วกลับไปทำงานในสถานีตำรวจเต็มตัว

ผ่านไปครู่ใหญ่ จิโรวานเนยังคงไม่พูดจา เว่ยเจิ้งอี้เป็นฝ่ายทนไม่ไหว
ก่อนใช้หางตาลอบมองอีกฝ่าย เห็นเขานั่งหลังพิงเบาะ ริมฝีปากเริ่มเล็กน้อย
นี่เป็นวิธีแสดงออกถึงความไม่พอใจ ยังต้องเดินทางอีกไกล เว่ยเจิ้งอี้ไม่อยาก
อยู่ท่ามกลางบรรยากาศอึดอัดแบบนี้ไปตลอดทาง ได้แต่เป็นฝ่ายอ้อขอคืนดี
ก่อน

“ฉันเข้าใจแล้ว จากนั้นจะพยายามเจียดเวลาออกมาให้นาย พอใจ
หรือยัง?”

“ไม่จำเป็น” น้ำเสียงเรียบเฉยตัดบทคำพูดเขา จิโรวานเนยิ้มเย็นชา
“ฉันไม่ชอบบังคับใคร ในเมื่อนายไม่ชอบก็ไม่ต้องฝืนใจ”

เจ้าหมอนี่เอาแต่ใจตัวเองอีกแล้ว เว่ยเจิ้งอี้ทนไม่ไหวโมโหขึ้นมา
ย้อนถาม “มีเรื่องไหนบ้างที่นายไม่พอใจฉัน? อย่างเมื่อคืนนี้ฉันดูตัวอยู่ดีๆ
นายก็มาลากฉันออกไปโดยไม่พูดพรั้มทำเพลง แล้วยังปิดโทรศัพท์ฉัน ฉันไม่รู้
จะอธิบายกับพ่อแม่ยังไงแล้ว”

พูดถึงประเด็นสำคัญจิโรวานเนกลับหัวเราะ เขานึกอยู่แล้วว่าเว่ยเจิ้งอี้
โกรธเพราะเรื่องนี้ ดังนั้นตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงตอนนี้สีหน้าจึงถมึงทึงมาตลอด
อันที่จริงเห็นเว่ยเจิ้งอี้ติดตัวกับผู้หญิง เขาไม่ได้ซักปิ่นฆ่าคนทันทีก็ถือว่าใจเย็น
กว่าเมื่อก่อนมากแล้ว คุณหนูครอบครัวข้าราชการระดับสูงอะไรกัน ในสายตา
เขาหญิงสาวคนนี้นั้นนอกจากหน้าตาแล้วไม่มีอะไรดีสักอย่าง ทั้งยังกล้าเอ่ย
ปากว่าอยากให้เว่ยเจิ้งอี้พาเธอไปคูหิมะบนภูเขา เลิกเสียสติได้แล้ว ตอนนี้

เป็นฤดูหนาวที่มีอากาศอบอุ่น นอกจากไปป็นเทือกเขาหิมาลัย มิฉะนั้นขึ้นเขาไปก็ทำได้แค่ตากลมหนาวเท่านั้น

ดวงตาสีเงินเหลือบมองเวย์เจ็จ้อ จิโรวานเนถาม “ดูเหมือนนายจะชอบเธอมาก?”

เสียงอบอุ่นนั้นทำให้เวย์เจ็จ้อหวาดระแวงขึ้นมาทันที ด้วยประสบการณ์ของเขา ยิ่งจิโรวานเนแยมั้มอ่อนโยนไร้เดียงสาเท่าไร นั่นหมายความว่าแผนการร้ายในใจเขายิ่งน่ากลัวมากเท่านั้นจึงรีบบอก “ขอรับรองละ ฉันแค่ทนฟังเสียงบ่นของพ่อกับแม่ไม่ไหว แค่นี้ไปพอเป็นพิธี นายอย่าไปก่อกรวนทุกครั้งได้ไหม โชคดีครั้งนี้ฉันมีข้ออ้างดีๆ อย่างหนึ่งแล้ว ไม่งั้นคงถูกพ่อตำตายน...”

“ข้ออ้างอะไร?” อ่านออกถึงพิรุณในคำพูดนี้ของอีกฝ่าย จิโรวานเนรีบคาดคั้น

เวย์เจ็จ้อหน้าเปลี่ยนสี พุดอู้อี้ “ไม่มีอะไร...ก็แค่ข้ออ้างสงเดช”

“ได้ยินว่าคุณพ่อนายอารมณ์ร้ายไม่เบา ข้ออ้างสงเดชจะผ่านด่านได้ง่ายๆ เหรอศิษย์พี่?” จิโรวานเนยิ้มนมอม “ช่วยพุดโกหกให้แนบเนียนหน่อยอย่าดูถูกสติปัญญาฉัน”

“นายหมายความว่าฉันกำลังหลอกนาย?”

“แล้วไม่ใช่หรือไง?”

เวย์เจ็จ้อไม่พูดอะไรอีก ถูกคาดคั้นแบบนี้เขาได้แต่ย้อนถามเกรี้ยวกราด “ต่อให้ใช่แล้วจะทำไม นายเองก็มีเรื่องปิดบังฉันตั้งมากมายไม่ใช่หรอ”

รุกรมตาได้อย่างงดงาม จิโรวานเนหยุดถาม ผ่านไปครู่หนึ่งถึงถอนหายใจพุดเสียงเบา “ใช่ เมื่อไรพวกเราจึงจะสามารถข้อสัถย์ต่อกันได้เหมือนอาจารย์กับเนี่ย”

เวย์เจ้งอึ้งมวดคิ้ว เขากลับกริยาท้อแท้แบบนี้ของจิโรวานเนมากที่สุด จึงพูดอย่างยอมจำนน “ก็ได้ก็ได้ ฉันยอมบอกแล้ว อันที่จริงเบ๊งบบได้รับรายงานว่ามีคนสกุเลียวใช้อำนาจโดยมิชอบ ให้ฉันไปตรวจสอบอย่างเป็นทางการลับ นายก็รู้ ฐานะของบ้านสกุเลียวกับสกุเลียวในวงการตำรวจ เวลาเกิดเรื่องฉฉฉต้องอยากจัดการให้จบเป็นการภายในแน่นอนอยู่แล้ว มิฉะนั้น ถ้ากลายเป็นเรื่องใหญ่จะไม่ใช่ผลดีต่อใครทั้งนั้น”

“นายหมายถึงญาติของเชียวหลานเฉา?”

“ถือเป็นญาติห่างๆ ของพี่ชายฉัน ดังนั้นฉันกับเขาจึงถือว่ามีความสัมพันธ์กันญาติกันเล็กน้อย เขาชื่อเชียวจิ้งเจิง เป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยมมาก ทำงานอยู่แผนกสอบสวนคดีอาญา อีกไม่นานจะได้เลื่อนตำแหน่ง จึงน่าจะแปลกที่เขามีปัญหาเรื่องการใช้อำนาจในทางมิชอบในเวลานี้ เพื่อป้องกันไม่ให้ตกเป็นที่ครหา สกุเลียวไม่สะดวกออกหน้าเองเลยมาขอร้องบ้านพวกเรา พ่อก็เลยแนะนำฉันไป”

“เรื่องนี้เชียวหลานเฉารู้ไหม?”

“อาจจะ แต่เขาเป็นคนฉลาด ถ้าไม่มีคนบอกตรงๆ เขาก็คงทำเหมือนไม่เคยมีเรื่องนี้ นี่เป็นแอ่งน้ำใสมม พลาดพลั้งสักก้าวไม่เพียงไม่สามารถตรวจพบความจริง ยังอาจถูกจุดลงน้ำ ดังนั้นถึงไม่มีคนอยากแตะ”

“ผู้อาวุโสมีประสบการณ์มาก รู้ทั้งรู้ว่าเป่ลื่องแรงและไม่เป็นผลดี ทำไมยังแนะนำนายไป”

“คิดว่าฉันอยากเหรอ?” พูดถึงเรื่องนี้เวย์เจ้งอึ้งก็โมโหขึ้นมาอีก ถลึงต่า จ้องจิโรวานเนอย่างดุตัน “ถ้าไม่ใช่เพราะเมื่อคืนนายจุดฉันออกจากงานดูตัวกะทันหัน ฉันจะคิดวิธีรับมือนี้ออกเหรอ! เมื่อต้องทำงานต่อให้ตาเฒ่าที่บ้านฉันโมโหแค่ไหนก็จนปัญญา ได้แต่ปล่อยเลยตามเลย”

ที่แท้ก็ทำแบบนี้เพื่อเขาเอง จิโรวานเนอารมณ์ดีขึ้นมาทันที หยิบขวดน้ำแร่ขึ้นมาเย็นให้ นี่เป็นวิธีประจบในแบบของเขา เว่ยเจิ้งอี้ไม่ได้รับไว้ทันทีแต่พูดเสียงฮึดฮัด “ไม่รู้จักเปิดฝาขวดหรือไง แบบนี้ฉันจะดื่มยังงัย”

จิโรวานเนเปิดฝาขวดแต่โดยดีแล้วยื่นให้ใหม่ ระหว่างที่เว่ยเจิ้งอี้ดื่มน้ำก็เอ่ย “อันที่จริงการออกเดินทางกะทันหันครั้งนี้ ฉันเองก็มีจุดประสงค์เหมือนกัน”

“ฉันรู้ นายจะทำเรื่องที่ไม่มีจุดประสงค์ได้ยังไง” พุดมากกว่าครึ่งก่อนวันเว่ยเจิ้งอี้หัวน้ำแล้วจึงดื่มไปหลายอีก “เรื่องการแข่งนกพิราบสินะ กระทั่งอันเปายังจัดออกมาใช้ นายต้องวางแผนเดิมพันไว้ไม่น้อยแน่”

“ถ้าจะพูดให้ถูกคือการแข่งขันนกพิราบครั้งก่อนมีคนที่ใช้กลโกง ทำให้ฉันสูญเสียเงินไปหลายล้านดอลลาร์สหรัฐ ครั้งนี้ฉันจึงให้อันเปาปลอมเป็นนกพิราบเข้าแข่งเพื่อค้นหาคนร้ายที่อยู่เบื้องหลัง”

“ฮ่าๆ เล่นพนันได้ดินนายยังกล้าพูดจาไม่เกรงใจขนาดนี้” เว่ยเจิ้งอี้โมโหจนกลายเป็นขำ “ถือซะว่าจ่ายเงินซื้อบทเรียน คราวหน้าอย่าเล่นพนันแบบนี้อีก”

“เงินแค่นั้นสำหรับฉันไม่ใช่เรื่องใหญ่ แต่กล้าหาเรื่องฉันก็ต้องเตรียมตัวรับการแก้แค้นด้วย หึ! ถ้าเรื่องเล็กแค่นี้ยังจัดการไม่ได้ ต่อไปตระกูลบอร์เจียจะเย็นหยดอยู่ที่นี้ได้อย่างไร”

“ตระกูลพวกนายยิ่งใหญ่ในอิตาลีมากพอแล้ว ใจคอคิดจะยึดครองอำนาจมืดของที่นี่ด้วยหรือไง ฉันขอเตือนนาย ทางที่ดีอย่าก่อปัญหาได้สายตาฉัน มิฉะนั้น...”

“ฉันนี่ก็อยู่แล้ว ถ้านายรู้เรื่องนี้คงบ่นไม่หยุด ดังนั้นถึงไม่ได้บอกนายฉันไม่พูดไม่ใช่เพราะอยากปิดบัง แค่ไม่อยากจะสร้างความสัมพันธ์ระหว่าง

พวกเราต้องรื้อรานเพราะสถานะของแต่ละคน” เจี๊ยกไปชั่วคราว จิโอรานเนจึงพูดต่อ “ฉันสัญญาว่าจะไม่เป็นฝ่ายก่อเรื่องก่อน แต่ถ้าคนอื่นแสหาเรื่องฉันไม่ยอมมกล้ำกลืนฝืนทนแน่”

เว่ยเจิ้งอี่ไม่พูดจา เทียบกับช่วงที่เพิ่งรู้จักกันตอนนี้อิโอรานเนเปลี่ยนไปมาก มีความอดทนมากขึ้น สาเหตุเกิดจากอะไรในใจเขารู้ดี จิโอรานเนมีสถานะและจุดยืนของตน เขาไม่สามารถขอร้องให้อีกฝ่ายผละออกจากสภาพแวดล้อมนั้นโดยสมบูรณ์ แต่ก็เพราะเงื่อนไขเหล่านี้ เว่ยเจิ้งอี่ถึงต้องกลัดกลุ้มกับความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาในเวลานี้ ถ้าอีกฝ่ายเป็นคนธรรมดา ทุกอย่างคงง่ายกว่านี้มาก

“จิโอรานเน เรื่องบางอย่างฉันคิดว่าสารภาพกับนายโดยตรงจะดีกว่า” ไม่อยากให้เกิดการฉ้อฉลขึ้นอีก เขาลังเลชั่วคราวแล้วตัดสินใจเอ่ยตามตรง

เหมือนเดาออกว่าเขา กำลังจะพูดอะไร ลมหายใจของจิโอรานเนชะงักไปวูบหนึ่งอย่างเห็นได้ชัดก่อนจะหันหน้ามา ดวงตาสีเงินดงามมองมาทางเขา เว่ยเจิ้งอี่ไม่กล้ามองตอบ “ความคิด ความในใจและความปรารถนาของนายฉันเข้าใจทั้งหมด แต่ฉันไม่สามารถตอบสนอง ฉันไม่เหมือนนาย ครอบครัวฉันอยู่ในวงการตำรวจมาหลายชั่วอายุคน ฉันถูกปลูกฝังด้วยทัศนคติแบบนี้มาแต่เด็ก มุ่งมั่นจะเป็นตำรวจ ฉันไม่เคยคิดจะตัดใจจากอาชีพนี้ ที่สำคัญฉันเป็นลูกคนเดียวของสกุลเว่ย พ่อแม่ฉันอยากอุ้มหลานแทบบ้า ฉันไม่สามารถหักหลังความคาดหวังของพวกเขา”

พูดจบก็รับรู้ได้ว่าสายตาของจิโอรานเนที่จ้องมองมาเย็นลงอย่างช้าๆ จากนั้นหมอนั่นก็เบือนหน้าออก ล้วงซีกกร้อออกมาวูบหนึ่ง จุดแล้วสูบแรงๆ สองที ถามอย่างเย็นชา “นายก็เลยจะปล่อยให้พวกเขาบางการชีวิต

ตามใจชอบ?”

“ไม่ใช่ขงการตามใจชอบ ฉันเองก็คิดแบบนี้มาตลอด”

อย่างน้อยก่อนจะรู้จักจิโวนเน เป้าหมายชีวิตของเขาก็เรียบง่ายแบบนี้ ฐานะทางครอบครัวที่สูงส่งเป็นพื้นฐานที่ดีที่สุด ขอเพียงเขามีความขยัน หน้าที่การงานในวันหน้าต้องราบรื่นอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ทุกอย่างกลับเปลี่ยนไปจนหมดสิ้น สำหรับการสอคมืออย่างเอาแต่ใจตัวเองของอีกฝ่าย อันที่จริงเขาไม่ได้ถือสานัก ฉะนั้นต่อให้มีจิโวนเนอีกสิบคน เขาก็ไม่รู้สึกรกหูรกตา ถึงขั้นต้องบอกว่าเขาไม่รังเกียจความสัมพันธ์ที่มีต่อหมอนี้ แต่ความคิดเป็นเรื่องหนึ่ง ความจริงก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แค่คิดว่าจะเดินร่วมทางกับจิโวนเนแบบนี้ต่อไปจริงๆ จิตใจเขาก็กลัดกลุ้มขึ้นมา ไม่ต้องพูดถึงอย่างอื่น ลำพังพอกับแม่ของเขาก็เป็นด่านยากที่ไม่อาจก้าวข้าม

เขาไม่ใช่ใจอาชีพและฐานะทางครอบครัว แต่เขาไม่รู้ว่าการเดิมพันนี้คุ้มค่าหรือไม่ เขากลัวว่าถ้าเทหมดหน้าตักสุดท้ายอาจกลายเป็นเพียงความว่างเปล่า การคงอยู่ของจิโวนเนเหมือนเปลวไฟงดงาม เว่าร้อนและน่ากลัว เขากลัวเหลือเกินว่าหากวันใดไฟดับมอด จะไม่เหลืออะไรสักอย่าง

ดังนั้น รักษาความสัมพันธ์อย่างในตอนนี้ไว้ก็พอ ตอนนี้เขายังไม่อยากจะพูดถึงความรู้สึกอื่น

“จากนี้ไปอย่าพูดถึงเรื่องนี้อีก จิโอบ้างคับฉัน”

ครั้งนี้จิโวนเนไม่ได้ประชดกลับเหมือนเคย เพียงสูบซิการ์เงียบๆ เว่ยเจิ้งอู้ไม่ชินกับเขาที่เป็นแบบนี้ อยากจะหาหัวข้อสนทนามาผ่อนคลายบรรยากาศ แต่สิ่งที่คิดออกในตอนนี้เป็นภาพสายสัมพันธ์ระหว่างตัวเขากับจิโวนเน ภาพที่จิโวนเนสละชีวิตปกป้องเขาทุกครั้งทีประสบอันตรายวาดผ่านตรงหน้า เว่ยเจิ้งอู้รู้สึกเสียใจภายหลังกับคำพูดเมื่อครู่เหลือเกิน เขา

พูดจาเสียสง่าผ่าเผย ที่จริงก็แค่ไม่รู้จะแก้ไขเรื่องนี้อย่างไร จึงโยนปัญหาไปให้คนอื่นกลัดกลุ้มใจแทน เจอปัญหาแล้วไม่กล้าเผชิญหน้า ได้แต่หัดหัวเป็นคนขี้ขลาด กระทั่งตัวเขายังอดดูแลตนเองไม่ได้

ยิ่งคิดยิ่งหงุดหงิด เว่ยเจิ้งอัสถกคำหยาบเสียงเบา วางขวดน้ำแร่ลงด้านข้างแรงๆ นึกไม่ถึงว่าจะใช้แรงมากเกินไป ของเหลวในนั้นกระเด็นออกมา รู้สึกสเปตาขึ้นมาทันที พร้อมกันนั้นพวงมาลัยก็ถูกหักไปทางด้านข้าง ทุกอย่างเกิดขึ้นกะทันหันเกินไป เขาหักพวงมาลัยกลับมาทางตรงไม่ทันจึงรีบเหยียบเบรก แต่กลับพบว่าเบรกใช้การไม่ได้ รถบรรทุกที่แล่นด้วยความเร็วสูงสูญเสียการควบคุม นักรถสะบัดไปทางเลนฝั่งตรงข้าม

“ระวัง!”

จิโรวานเนนั่งอยู่บนที่นั่งข้างคนขับ ไม่มีเวลาแก้ไขเหตุการณ์ พอเห็นว่าม็กรถยนต์พุ่งตรงมา เขาก็รีบโผล่เข้าไปทับอยู่บนร่างเว่ยเจิ้งอัส แต่การกระแทกที่คิดไว้ไม่เกิดขึ้น ภายในรถเสียบกริบ มีเพียงเสียงหอบหายใจหนักหน่วงของพวกเขา

เขาเคลื่อนตัวกลับมานั่งบนเบาะทั้งที่ยังตกใจไม่สร่าง พบว่ารถของพวกเขาข้ามเส้นแบ่งช่องเดินรถ จอดขวางอยู่บนเลนฝั่งตรงข้าม เวลานี้ยังเข้าอยู่ในอุโมงค์ไม่มีรถแม้แต่คันเดียว รถยนต์ที่เกือบชนกับรถของพวกเขาเมื่อครู่ไม่เหลือแม้ร่องรอย จิโรวานเนรีบหันไปมองด้านหลัง เห็นเพียงแสงไฟสลัวสองฟากฝั่งยาวเหยียดไม่มีร่องรอยว่ามีรถยนต์สัญจรผ่าน

เว่ยเจิ้งอัสนั่งนวดหน้าผากอยู่ทางด้านข้าง เพราะจิโรวานเนออกแรงมากเกินไป ศีรษะเขาจึงกระแทกกับประตูรถ เจ็บจนต้องส่งเสียงสูดปาก เขากวาดตามอง ภายในในดวงตาเต็มไปด้วยความตกใจ สงสัยและสับสน คล้ายไม่เข้าใจเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นอย่างกะทันหันเมื่อครู่

“นายเห็นรถคันที่พุ่งเข้ามาไหม?” จิโรวานเนชี้ไปยังถนนด้านหน้า เขาไม่ทันได้สังเกตลักษณะรถและสี แต่รถคันนั้นมีอยู่จริงแน่นอน

“ไม่ ฉันไม่เห็นอะไรทั้งนั้น ฉันนึกว่านายอยากจะ...” ส่าตัวตายพร้อมกับฉันเพราะรักไม่สมหวัง...

คำพูดที่เหลือเว่ยเจ็จ้อไม่ได้พูดออกมา มองพิจารณาจิโรวานเนแล้วถาม “นายไม่เป็นไรใช่ไหม?”

“ไม่เป็นไร แต่ถ้านายยังจอดขวางอยู่ตรงกลางแบบนี้ อาจเป็นขึ้นมาก็ได้”

ภายในอุโมงค์มีรถแล่นผ่านได้ทุกเมื่อ ทั้งแสงสว่างยังไม่มากพอ ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย หลังพบว่าพวกเขายอยู่ในสภาพไหน เว่ยเจ็จ้อรีบหักพวงมาลัย เลี้ยวรถกลับมาเลนเดิม แต่ลอบมองจิโรวานเนด้วยหางตาไม่หยุด

จนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่เข้าใจว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น แต่สิ่งหนึ่งที่จำเป็นต้องสงสัยเลยก็คือ ในช่วงเวลาแห่งความเป็นความตาย จิโรวานเนยังคงตอบสนองเหมือนเช่นทุกครั้ง หมอนี่ชอบทำทุกอย่างตามอำเภอใจ ตัดสินเหตุการณ์ด้วยความคิดที่ตนเองคิดว่าถูก ไม่เห็นผู้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์อย่างเขาในสายตาสักนิด กล่าวได้ว่าเป็นความจงหอง แต่ก็ถือได้ว่าเป็นความเอาใจใส่ ความรู้สึกเช่นนี้หากจะบอกว่าไม่ใส่ใจย่อมเป็นการโกหก ทำให้อดคิดไม่ได้ว่าถ้าเขาปล่อยมือไป ชีวิตนี้คงไม่มีทางได้พบเจอความรู้สึกบริสุทธิ์เช่นนี้อีกเป็นครั้งที่สอง

อารมณ์พลันหวนไหว ความรู้สึกทั้งหลายล้นทะลักขึ้นมา ยิ่งรู้สึกเสียใจภายหลังกับถ้อยคำปฏิเสธเมื่อครู่ เว่ยเจ็จ้อเอ่ยเพิ่มพ้ำ “คำพูดเมื่อกี้...”

“สภาพจิตใจนายไม่มั่นคง ฉันขับเอง”

คำพูดของเขาถูกตัดบท เห็นได้ชัดว่าจิโรวานเนไม่อยากจะสนทนา

หัวข้อนี้ต่อ ความกล้าที่เว่ยเจิ้งอึ้งรวบรวมขึ้นมาอย่างยากเย็นสูญสลายไปด้วยเหตุนี้ อันที่จริงแบบที่เป็นอยู่ในตอนนี้ก็ไม่ว่า เขาคิดแบบปลอบใจตัวเอง

“ฉันไม่เป็นไร” เว่ยเจิ้งอึ้งทดสอบระบบเบรก หลังพบว่าไม่มีปัญหาที่ซับซ้อนออกไป “อุบัติเหตุเมื่อไหร่ก็ฉันขอโทษ”

“ทำไมต้องขอโทษ? ไม่ได้สัมผัสความตื่นเต้นแบบนี้มานานแล้ว ฉันคิดถึงมาก” จิโรวานเนไม่ได้เก็บประสบการณ์เมื่อครู่มาใส่ใจสักนิด ล้อเล่นจบแล้วจึงหยิบขวดน้ำแร่ซึ่งเว่ยเจิ้งอึ้งวางไว้ในช่องกมลขึ้นมาดื่ม

นี่ถือว่าจบทางอ้อมได้ไหม? มองดูกิริยาของอีกฝ่าย เว่ยเจิ้งอึ้งคิดอย่างโกรธเกรี้ยว ‘เจ้าหมอนี่จิตใจ จงใจแน่นอน!’

เหตุร้ายที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดฝันช่วยสลายบรรยากาศอึดอัดในรถ เว่ยเจิ้งอึ้งกำลังรู้สึกว่าเป็นโชคดีก็มองเห็นจากกระจกมองหลังว่ามี Volkswagen Beetle สีเหลืองคันหนึ่งแล่นเข้ามาใกล้ด้วยความเร็วสูง อีกไม่นานก็จะไล่ตามทันรถพวกเขา แต่รถคันนั้นไม่มีวิ่วแววจะลดความเร็ว ตอนที่เกือบถูกชน โชคดีที่ด้านข้างมีตำแหน่งสำหรับจอดรถโดยเฉพาะ เขารีบเลี้ยวเข้าไป จากนั้นจึงเห็น Volkswagen Beetle คันนั้นเฉียดผ่านข้างรถไป กระจกมองข้างถูกเฉี่ยว จึงพับเข้ามาโดยอัตโนมัติ

เกือบเกิดอุบัติเหตุรถชนสองครั้งในเวลาห่างกันไม่กี่นาที เว่ยเจิ้งอึ้งผวาจนชนลูกชิ้น Volkswagen Beetle แล่นจากไปไกลในพริบตา เห็นเพียงวับแวมว่าบนรถมีหนุ่มสาวคู่หนึ่งนั่งอยู่ จึงอดสบตาคำไม่ได้ “ขับรถเร็วขนาดนี้จะรีบไปเกิดใหม่หรือไง!”

จิโรวานเนดูเคร่งเครียดขึ้น หยิบปิ่นออกมาด้วยสีหน้าก้มิ่งทิ้ง เว่ยเจิ้งอึ้งกลัวเขาอารมณ์เสียแล้วขับรถไล่ตามไปสาดกระสุนใส่อีกฝ่ายจึงรีบยื่นมือมากดไว้ “ช่างเถอะ แค่ว่าพวกซึ่งรถ พวกเราระวังหน่อยก็พอ”

“มาเจอกับฉันแบบนี้ คนที่ควรระวังคือพวกเขา!”

น้ำเสียงเย็นชาอึมครึม แสดงจิตอำมหิตออกมาจนหมดสิ้น รู้ว่าเขาโมโห เว่ย์เจิ้งอี้กำลังจะเอ่ยเตือน บนหน้าต่างรถพลันมีเสียงตบกะทันหัน เสียงนี้ทิ่มแทงหูมากเมื่ออยู่ในพื้นที่เงียบสงัด เสียงปังๆ ดังต่อเนื่อง เว่ย์เจิ้งอี้ไม่ทันตั้งตัว หัวใจเต้นรัวขึ้นมาทันที พอหันหน้ามองไปก็ต้องตกตะลึง...ด้านนอกของกระจกหน้าต่างมีชายซึ่งใบหน้าอาบเลือดแนบติดอยู่บนนั้น เส้นผมสีเหลืองทองมีคราบเลือดเกรอะกรัง ฝ่ามือตบหน้าต่างรถแรงๆ ฝ่ากรอยประทับฝ่ามือขาดแหวกไว้รอยแล้วรอยเล่า

ชายหนุ่มคนนั้นลนลานมาก ใบหน้าอาบเลือดบิดเบี้ยว เลือดไหลย้อยลงมาตามการตบของเขาทำให้กระจกหน้าต่างทั้งบานเปรอะเปื้อน กลิ่นพลัสน์ฉุนฉางๆ ลอยมา เว่ย์เจิ้งอี้ล้วงยันต์เตรียมดีดออกไป กลับเห็นชายคนนั้นถลนถูกลงออกมา ตามด้วยร่างกายที่สิ้นสະเทือนอย่างรุนแรง ปากอ้ากว้าง คล้ายกำลังตะโกนบางอย่าง เว่ย์เจิ้งอี้ขยับปากเลียนแบบชายคนนั้นโดยไม่รู้ตัว แต่ร่างของชายคนนั้นยังสั่นแรงขึ้นทุกที ก่อนจะสิ้นไถลลงไปตามแนวหน้าต่างรถยนต์

จิโหวานเนกระโดดลงจากรถ วิ่งอ้อมมาสำรวจอีกด้าน บนพื้นปราศจากเงาคน เขาเปิดประตูรถ ประตูบานซ้ายติดกับเว่ย์เจิ้งอี้ที่นั่งอยู่ด้านใน ทั้งสองคิดพร้อมกันว่า...เจอผีเข้าให้แล้ว!

“เป็นวิญญาณคนตายที่ประสบอุบัติเหตุรถชนที่นี่หรือเปล่า? เขาอาจไม่รู้ตัวว่าตายแล้ว ถึงได้วนเวียนขอความช่วยเหลือจากคนที่ผ่านไปมา” จิโหวานเนเอ่ยขณะจ้องมองฝ่ามือเลือดซึ่งค่อยๆ เลือนหายไปจากหน้าต่างรถ

“ที่เขาพูดเมื่อกี้เหมือนจะไม่ใช่ว่าช่วยด้วย แต่เป็นระวัง...” เว่ย์เจิ้งอี้พูดด้วยความสงสัยขณะทบทวนการขยับริมฝีปากของวิญญาณตนนั้น

อาจเพราะรู้ว่านั้นคือข้อความสุดท้ายที่ตนสามารถส่งต่อถึงคนเป็นชายคนนั้นจึงกรีดร้องสุดเสียง นำเสียดายพวกเขากลับไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น ส่วนคำพูดต่อจาก ‘ระวัง’ เว่ยเจิ้งอี้ทำได้แค่เลียนแบบ เดาไม่ออกว่าเขาพูดอะไร

พอคิดว่าวิญญานผู้ตายได้แต่วนเวียนอยู่ที่นี่เพื่อส่งต่อความคิดของตนให้คนเป็น เว่ยเจิ้งอี้ก็ถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ก้าวลงจากรถ หยิบยันต์ประโลมวิญญานหลายใบออกมาแล้วพูดกับอุโมงค์ว่างโล่ง “ไม่ว่าก่อนตาย คุณจะเคยประสบเหตุอะไร แต่ทุกอย่างผ่านไปแล้ว ปล่อยว้างความอาวรณ์แล้วไปยังที่ที่คุณควรไปซะ”

พูดจบก็เผ่ายันต์แล้วโยนไปกลางอากาศ เขารีบไปทำธุระไม่สามารถอยู่ทำพิธีสดส่งวิญญานให้ผู้ตาย ได้แต่ใช้วิธีนี้ปลอบประโลมวิญญานผู้ตายเป็นการชั่วคราว หวังว่าอีกฝ่ายจะฟังเข้าใจและกลับสู่วัฏสงสารตามการชี้แนะของยันต์ได้อย่างราบรื่น

จิโหวานเผลอมองดูอยู่เงียบๆ เขาชอบที่จะจับจ้องเว่ยเจิ้งอี้ในเวลาแบบนี้วิชาอาคมของอีกฝ่ายอาจถือได้ว่าอยู่ในระดับล่างสุดของผู้บำเพ็ญวิชาเต๋า แต่กลับชื่อตรงที่สุด และสิ่งจำเป็นสูงสุดสำหรับการทำพิธีเต๋าก็คือความชื่อตรงและจริงใจ จุดนี้จางเสวียนไม่มี เขาก็ไม่มี ดังนั้นหากจะกล่าวถึงความเข้าใจในแก่นแท้ของวิชาเต๋าแล้ว พวกเขาล้วนไม่อาจเทียบเว่ยเจิ้งอี้

ยันต์ที่แผดเผาปลิวล่องลอยไปรอบด้านตามคาถา แสงสว่างเบาบางแต่กลับนำพาความอบอุ่นหลายส่วนมาสู่ฤดูหนาว จิโหวานเนหยิบยันต์ออกมาเผา ทำพิธีปลอบประโลมวิญญานร่วมกัน

“วันนี้ได้พบศิษย์พี่ของฉันถือเป็นโชคดีของพวกนาย โอกาสมีครั้งเดียวทางที่ดีควรมีสำนึก รีบไปจากที่นี่ตามการชี้แนะของยันต์ซะ”

เว่ยเจิ้งอึดลืงต่าจ้องจิโหวานเนทีหนึ่ง น้ำเสียงแบบนี้ใช้การสวดส่งเสียที่ไหน กำลังขมขู่ต่างหาก โชคดีที่คาถาได้ผล หลังเผ่ายันต์หมด พลังหยินรอบด้านก็ค่อยๆ ลดลง ด้านหน้าพลันสว่างไสวขึ้นมา

ติ๊งๆ!

เสียงกระแทกต่อเนื่องดังขึ้นในรถ เว่ยเจิ้งอึดหันกลับไปทันที เมื่อมองผ่านกระจกหน้าต่างเข้าไปเห็นหวักะโหลกขนาดเล็กกำลังกระโดดไปมาอยู่ในนั้น คล้ายว่ามันถูกดึงดูดด้วยยันต์พลังกังจากภายนอก แสงสีฟ้าสว่างไสวส่องจากเบ้าตากลมของมันขณะพยายามกระแทกตัวกับหน้าต่างรถ ถ้าฟังคำพูดของหวักะโหลกเข้าใจ เว่ยเจิ้งอึดคิดว่ามันคงกำลังโวยวายว่า ‘ปล่อยข้าออกไป ปล่อยข้าออกไป ข้าจะเล่นด้วย!’

“ทำไมนายถึงเอามันมาด้วย?”

หลังทำพิธีอาคมอย่างง่ายจบและเห็นว่ามันคือหวักะโหลกตัวแทนที่เขามอบให้จิโหวานเน เว่ยเจิ้งอึดก็ถามขึ้นอย่างไม่พอใจ จิโหวานเนไม่ใส่ใจคำพูดเขา เดินขึ้นรถแล้วคว้าหวักะโหลกมานิ้วข้างหนึ่งเสียบเข้าไปในเบ้าตาของมัน หมุนควงเหมือนลูกบอล

“เสียวรายน่าสนใจดี ฉันก็เลยเสียบไว้ข้างกาย”

ไม่รู้เพราะอยู่ในอุโมงค์นานเกินไปจนโสตประสาทมีปัญหาหรือเปล่า ทันทีที่จิโหวานเนคว้าหวักะโหลก เว่ยเจิ้งอึดก็ได้ยินเสียงร้องอแงไม่พอใจเหมือนเสียงร้องไห้ของทารกจนเขาขมลูกไปทั้งร่าง เลี้ยงแมวเลี้ยงสุนัขเลี้ยงกุมารเขาเคยพบ แต่ไม่เคยเห็นใครเลี้ยงหวักะโหลก คิดถึงภาพที่หวักะโหลกสูบเลือดและต่อสู้อย่างรู้สึกละอายใจภายหลังกับความคิดหุ่นหันพลันแล่นของตนเอง ที่เมื่อครั้งนั้นมอบของขวัญชิ้นนี้ให้จิโหวานเน ดูเหมือนหมอนี่จะชอบมันมาก หลังจิมเบ้าตาเสร็จก็ดึงโบเหนือศีรษะมัน กระทั่งชื่อเล่นยังตั้งให้เสร็จ

สรรพ เว่ยเจิ้งอี้เห็นแล้วอดเอ่ยเตือนไม่ได้ “มันสูบลือดได้ ถือเป็นวัตถุธาตุรพ
นายระวังตัวด้วย”

“ฉันรู้”

จิโรวานเนเก็บหัวกะโหลกกลับเข้าไปในกระเป๋าทที่พกมา ครั่งนี้ที่
เว่ยเจิ้งอี้ได้ยินคือเสียงงมำไม่พอใจ เขายังรู้สึกว่หัวกะโหลกมีปัญหามาก
ขึ้นทุกที อยากจะหยิบมันออกมาแต่ถูกจิโรวานเนปรามไว้

“นายสีหน้าไม่ดี ฉันขั้บรเอง”

“ฉันไม่เป็นไร”

ทุกอย่างเป็นปัญหาที่วิญญานคนตายกับหัวกะโหลกน้อยก่อขึ้น
เว่ยเจิ้งอี้ไม่ยอมรับผิดชอบว่าตัวเองมีปัญหา จึงยืนกรานไม่ยอมปล่อย
พวงมาลัย จิโรวานเนไม่ได้ฝืนใจ ยิ้มเอ่ย “ตามใจนาย ขอแค่่นายเป็นคนขับ
ต่อให้ข้างหน้าเป็นปรกพฉนก็จะนั่งไปด้วยแน่นอน”

เพ่งพุดจบ ความเจ็บก็แล่นขึ้นจากท้ายทอยเพราะถูกเว่ยเจิ้งอิตบ
เข้าฉาดหนึ่ง ตามด้วยเสียงตวาด “เลิกพุดเหลวไหลที่นี้ได้แล้ว นายเห็นว่า
เรื่องวุ่นวายยังไม่มากพอหรือไง!”

ฝ่ามือนั้นไม่ได้ตบแรงนัก ทั้งที่ถูกตวาดแต่จิโรวานเนกลับรู้สึกดีใจ
ยกมือทำสัญลักษณ์ป้องกันสิ่งอัปมงคลแล้วพุดอย่างอารมณ์ดี “ฉันแค่กลัว
นายขับรนานเกินไปจะเหนื่อยเท่านั้นเอง”

“ถ้าให้นายขับ ฉันว่ายิ่งน่ากลัวกว่า”

“ฉันซึ่งรจนนายกลัวหรือ?”

“ใช่ๆๆ ฉันเคยนั่งรซึ่งของนายมาแล้ว อย่าลืมติ คุณบอร์เจีย”

รถยนต์แล่นออกไปอีกครั้ง คราวนี้ราบรื่นมาก ไม่มีปรากฏการณ์
แปลกประหลาดอีก ทั้งสองผ่นคลายขึ้น พุดจาหยอกล้อกัน เว่ยเจิ้งอี้สำรวจ

สภาพรถอย่างละเอียด พบว่ารถไม่มีความผิดปกติสักนิด เขามองจิโรวานเน
เอ่ยมอย่างลังเล “เมื่อกี่ตอนที่รถเบรกไม่อยู่ นายเห็นอะไร?”

“มีรถคันหนึ่งพุ่งมาจากฝั่งตรงข้าม คนขับเหมือนจะเป็นผู้ชายใส่แว่น
ตอนนี้พอคิดดูแล้วอาจเป็นรถผี เมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อนที่นี่เคยเกิดอุบัติเหตุ
รถชนครั้งใหญ่ คนที่พวกเราเห็นน่าจะเป็นวิญญาณผู้เสียชีวิตในอุบัติเหตุ
รถชนครั้งนั้น”

“รถชน?”

เผชิญกับสีหน้าตกใจของเวย์เจ็จอี การตอบสนองของจิโรวานเนยิ่ง
ตกตะลึงกว่า

“เรื่องใหญ่ขนาดนี้นายไม่รู้ได้ยังไง แต่ละวันนายทำอะไรในสถานี
ตำรวจกันแน่?”

เวย์เจ็จอีไม่พูดจอีก หันไปมองข้างหน้า ทำทางเหมือนตั้งใจขับรถ
จิโรวานเนหัวเราะหึๆ อย่างเย็นชา เวย์เจ็จอีชนลูกเพราะเสียงหัวเราะของเขา
อดพูดไม่ได้ “ระยะนี้ฉันถูกจำกัดหน้าที่ ต้องขลุกอยู่แต่ในห้องเอกสารเป็น
เพื่อนตาแก่ทุกวัน ไม่รู้ข่าวอะไรทั้งนั้น!”

เสียงตวาดนั้นนำพามาซึ่งเสียงหัวเราะที่ตั้งยิ่งกว่าเดิมของจิโรวานเน
เวย์เจ็จอีบอญจนกลายเป็นโมโห “นายยังกล้าหัวเราะอีก ที่ฉันต้องถูก
กักบริเวณไม่ใช่เพราะนายหรือไง! พวกเขาบอกว่าฉันเป็นสายลับของแก๊ง
มาเฟีย ไม่ว่าจะคดีอะไรก็ไม่ยอมให้ฉันสอดมือ”

“คงเป็นฝีมือของผู้อาวุโสบ้านนายละมัง”

“นายรู้ได้ไง?”

“ถ้าสงสัยว่านายเป็นสายลับจริง พวกเขาคงออกคำสั่งพักงานนาย
ไปนานแล้ว ยังจะปล่อยนายให้อยู่ในห้องเอกสารไปวันๆ หรือไง” จิโรวานเน

หยิบชิการ้อออกมาสองมวน จดสูบเองหนึ่งมวน อีกมวนยื่นให้เว่ยเจิ้งอี้
“ผู้อาวุโสคงอยากจะลดความจองหงของนายลงบ้าง จะได้ง่ายต่อการอบรม
ไม่ได้รับอนุญาตจากเขา ใครจะกล้าเอาคุณชายทายาทตระกูลใหญ่อย่างนาย
ไปแช่แข็ง?”

คิดถึงความเกรี้ยวกราดของบิดาตนในขณะนี้ เว่ยเจิ้งอี้รู้สึกว่าคุณคำพูด
ของจิโรวานเนน่าจะถูกต้องถึงแปดหรือเก้าในสิบส่วน เหลือบมองชิการที่ยื่น
มาตรงหน้า เขาอยากปัดออก แต่จิโรวานเนกลับยัดเข้าปากเขาโดยตรง

“สูบคนเดียวน่าเบื่อ นายสูบเป็นเพื่อนฉันหน่อย วางใจเถอะ ในนี้
ไม่ได้ใส่อะไรไว้เป็นพิเศษ”

“ถ้านายกล้าใส่อะไรไว้ในนี้ ฉันยิงนายเปรี๊ยะเดียว นายจบแน่!”

ด้านทานคำเชิญชวนของจิโรวานเนไม่อยู่ เว่ยเจิ้งอี้บอกให้เขาจุดไฟ
ให้ สองศิษย์พี่น้องนั่งสูบชิการด้วยกันในรถ

เว่ยเจิ้งอี้ถาม “อุบัติเหตุรถชนที่นายว่าคือเรื่องอะไรกันแน่?”

“จะว่าไปเรื่องนี้ก็มีพิรุณ วันนั้นฝนตก รถยนต์คันที่อยู่หน้ารถคันที่เกิด
อุบัติเหตุมีน้ำมันรั่ว ทำให้รถที่ตามหลังมาลื่นไถล ชนเข้ากับรถฝั่งตรงข้าม
จากนั้นก็มียุยนต์อีกหลายคันชนกันต่อเนื่อง กลายเป็นไฟไหม้ครั้งใหญ่ เห็น
ว่ามีผู้เสียชีวิตสิบกว่าคน อุโมงค์เส้นนี้เพิ่งเปิดใช้งานได้ไม่นานก็เกิดอุบัติเหตุ
ใหญ่ขนาดนี้ ไม่เป็นมงคลเอาซะเลย”

“ก็แค่อุบัติเหตุรถชนธรรมดา มีพิรุณตรงไหน?”

“รถคันที่เป็นต้นตออุบัติเหตุเป็นของเงินจินเขาทำธุรกิจสังหาริมทรัพย์
แต่ใหญ่โตมาจากแก๊งเงินเสือ เมื่อก่อนตอนอยู่ในวงการมาเฟียถือเป็นคนมี
ชื่อเสียง ก่อนตายเขาเคยเข้าร่วมการแข่งขันกพิราบ เห็นว่าสูญเงินไปกว่า
สิบล้าน เขากล้ากลั่นความโมโหนี้ไม่ลง ไม่นานก่อนหน้านี้ประกาศว่าจะจับ

คนร้ายที่เล่นตุ๊กติกอยู่เบื้องหลังออกมาให้ได้ ผลคือยังไม่ทันจะจับคนร้ายได้ เขาก็กลายเป็นผีไปเสียก่อน”

จิโรวานเนนั่งพนควันเป็นวงอยู่บนเบาะ ท่าทางเอือระเหยเหมือนกำลังเล่นนิทาน เว่ยเจิ้งอ้อเหลือบมองเขาวบหนึ่ง “คุณจิโรวานเน นายกำลังเล่าเรื่องราวของตัวเอง?”

“นอกจากจำนวนเงินที่สูญเสียไม่เท่ากัน เรื่องนี้เรียกได้ว่าเป็นเรื่องของฉันจริงๆ แต่ฉันไม่ได้โง่อย่างเขา การแข่งขันนักพิราบเล็กๆ แบบนี้ ฉันไม่มีทางเติมพันถึงสิบล้าน”

‘นายเองก็ไม่ได้ดีไปกว่ากันหรอก!’

เว่ยเจิ้งอ้อถาม “ดังนั้นที่นายไปครั้งนี้ ส่วนหนึ่งคืออยากตรวจสอบความจริงเกี่ยวกับการตายของเฉินจิน?”

“लगสังหรณ์บอกฉันว่าเหตุการณ์ทั้งหมดนี้มีความเกี่ยวข้องกัน”

“लगสังหรณ์บอกฉันว่าตอนนี้พวกเราเจอวงกตผีเข้าแล้ว ขับอยู่ในอุโมงค์มานานขนาดนี้แต่ออกไปไม่ได้สักที นายมียันต์อีกไหม? ลงรถไปเล่นอัญเชิญวิญญาณหน่อย ไม่น่าอาจเรียกวิญญาณของลูกพี่มาเพียคนนั้นมาสอบถามได้”

“อย่าโง่สิ อุโมงค์เส้นนี้ยาวกว่าสี่สิบกิโลเมตร ถ้านายอยากออกไป สิ่งจำเป็นไม่ใช่ยันต์แต่เป็นเวลา”

เว่ยเจิ้งอ้อกลัวคำคอนขอเดชะแบบนี้ที่สุด จึงหุบปากขับรถต่อไปอย่างว่าง่าย วันนั้นบนถนนเจียบมาก ตลอดทางพบรถคันอื่นเพียงไม่กี่คัน หลังจากอุโมงค์อย่างราบรื่น เว่ยเจิ้งอ้อก็พบว่าสภาพอากาศด้านนอกมีดครึ้ม มีฝนพว่า เขาไม่กล้าปิดไฟหน้ารถจึงขับต่อไปในสภาพเปิดไฟ

ขับได้ไม่นาน รถยนต์ก็แล่นมาถึงทางแยกแห่งหนึ่ง สัญญาณไฟ

กลายเป็นสีแดงพอดิ เว่ยเจิ้งอึ้งจอตถ พบว่าสัญญาณไฟจราจรติดตั้งระบบสัมผัสอัตโนมัติไว้ ถนนฝั่งตรงข้ามพวกเขาไม่มีรถยนต์และคนสัญจร จิโรวานเนเห็นว่ามียุวชนหลายคนกำลังวิ่งจากไปไกลจึงบอก “ต้องเป็นฝีมือเด็กชนพวกนั้น กดปุ่มไฟเขียวแล้วไม่ข้ามถนน ขั้วผ่านไปเถอะ จันรีบ”

“ฉันเป็นตำรวจ นายให้ฉันทำผิดกฎหมายทั้งที่รู้กฎหมาย? นายแค่รีบไปปุระ ไม่ได้จะรีบไปเกิดใหม่สักหน่อย รอสองนาที่ จะตายหรือไง”

จิโรวานเนปวดหัวเพราะเสียงตวาดดังลั่นของเว่ยเจิ้งอึ้ง เพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวายไปมากกว่านี้ เขาจึงยกมือแทนความหมายว่ารอได้

เห็นสีหน้าระริบระร้อนของอีกฝ่ายก็รู้ว่าเขาไม่ได้เก็บคำพูดตนมาใส่ใจ เว่ยเจิ้งอึ้งกำลังจะส่งสื่อนต่อ ฝั่งตรงข้ามก็มีรถตำรวจคันหนึ่งแล่นข้ามสี่แยกไปโดยไม่สนใจไฟแดง ฉีกผ่านข้างรถพวกเขาแล้วแล่นจากไปไกล

เว่ยเจิ้งอึ้งมองตาค้าง จิโรวานเนที่อยู่ด้านข้างเอ่ยเตือนด้วยความเอาใจใส่ “ดูเหมือนว่าทางนั้นจะเป็นตำรวจเหมือนกัน”

“ในหมู่ตำรวจเองก็มีม้าที่เป็นภัยต่อฝูงอยู่บ้าง”

ทั้งที่เป็นตำรวจกลับฝ่าฝืนกฎจราจรอย่างไม่เกรงใจ เว่ยเจิ้งอึ้งยากจดยายทะเบียนรถไปร้องเรียนเหลือเกิน น่าเสียดายรถคันนั้นขับเร็วมาก เพียงพริบตาก็ไม่เหลือร่องรอย เขาได้แต่พูดอย่างเจ็บใจ “อย่าให้เจออีกนะ ไม่งั้นฉันไม่ละเว้นพวกเขาแน่!”

เป็นๆ!

เสียงแตรเร่งรัดดังมาจากด้านหลัง สัญญาณไฟเพิ่งกลายเป็นสีเขียว รถคันหลังก็บีบแตรบ้าคลั่งราวกับทนรอไม่ไหว เว่ยเจิ้งอึ้งรีบขับรถออกไปปากก็พึมพำ “ทำไมทุกคนต้องรีบร้อนกันขนาดนี้”

“อาจารย์พูดเป็นประจำว่าเวลาเป็นเงินเป็นทอง” จิโรวานเนที่นั่งอยู่

ด้านข้างถอนหายใจเอือมหนึ่ง “แต่ด้วยสติปัญญาของนายคงยากจะเข้าใจเหตุผลนี้”

หนทางที่เลือกราบรื่นมาก ตอนผ่านบิ๊มน้ำมันเวย์เจ็ซอ์เลียวรกเข้าไปให้ช่างช่วยตรวจสอบสภาพรถคร่าวๆ ผลคือไม่ว่าจะเป็นเบตเตอร์ สตาร์ทเตอร์ หรือเบรกล้วนไม่มีปัญหาสักอย่าง จิโรวานเนนั่งจิบเครื่องดื่มอยู่ด้านข้างด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย “รถไม่ได้มีปัญหา พวกเราแค่เจอผีเท่านั้น”

ไม่ว่าอย่างไรระว่างไว้ก่อนเป็นดีที่สุด หากรถของพวกเขาน้ำมันรั่วอีกคันต้องแย่แน่

หลังตรวจสอบเสร็จเวย์เจ็ซอ์ก็ขับรถตรงไปยังโรงแรมที่จิโรวานเนจองไว้ เห็นด้านบนอาคารติดป้ายโรงแรมหัวลิต้า เขาถาม “นายมีบ้านที่นี้ไม่ใช่หรือ ทำไมต้องพักโรงแรม?”

“เพราะตอนที่เงินเงินยังมีชีวิตอยู่มาพักที่นี้เป็นประจำ อาจหาเบาะแสะอะไรพบ”

มาถึงหน้าเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ของโรงแรม จิโรวานเนแจ้งชื่อแต่ประชาสัมพันธ์หญิงค้นหาอยู่นานก็ไม่พบบันทึกการจองของเขา เธอโทรไปถามเพื่อนร่วมงานฝ่ายจองห้องพัก ผลคือค้นหาไม่พบเช่นกัน ได้แต่ถามเขาว่าจำวันที่ผิดหรือไม่

วันนี้ไม่มีอะไรราบรื่นสักอย่าง ลำบากไม่น้อยกว่าจะมาถึงจุดหมาย นึกว่าสามารถนอนพักผ่อนได้แล้ว กลับเกิดเรื่องอลหม่านแบบนี้เสียได้ จิโรวานเนพูดอย่างหงุดหงิด “คอมพิวเตอร์ของพวกคุณมีปัญหาหรือเปล่า ผมจองห้องเดียวไว้สองห้อง ทั้งหมดสามคืน จะไม่มีไ้ยังไง?”

“ไม่ทราบว่าเป็นวันนี้หรือเปล่าคะ?”

“วันนี้ พรุ่งนี้ มะรืน ทั้งหมดสามวัน!”

คำตอบนี้ทำให้หญิงสาวเริ่มมีนงง เห็นว่าจิโรวานเนเป็นชาวต่างชาติ คิดว่าเขาอาจจะไม่เข้าใจความหมายจึงถาม “คุณผู้ชายช่วยแสดงรหัสการ จองหน้อยได้ไหมคะ? ฉันจะได้ตรวจสอบสะดวกค่ะ”

“รหัสการจอง?” จิโรวานเนขมวดคิ้วถาม “มันคืออะไร?”

เห็นสีหน้าทักขมของประชาสัมพันธ์หญิง เว่ยเจิ้งอี้ได้แต่เข้าช่วย คลี่คลายสถานการณ์

“รหัสจองลวงหน้าที่โรงแรมให้นายไว้เวลาจองห้องใด ใครเป็นคน จองห้องให้ นายแคโทโรไปถามดูก็พอแล้ว”

เขารู้ว่าเรื่องเล็กน้อยแบบนี้จิโรวานเนไม่มีทางทำเอง น่าจะเป็น เลขานุการหรือผู้ช่วยจัดการให้ แต่ที่แย่คือโทรศัพท์ของทั้งสองคนต่างโทร ไม่ติด สีหน้าจิโรวานเนไม่น่าดูขึ้นทุกที มองเว่ยเจิ้งอี้ตาขวางวูบหนึ่งแล้วพูด ด้วยภาษาอิตาเลีย “ปัญหาของนาย จัดการซะ”

เว่ยเจิ้งอี้ยังอยู่ตาสีมานานจนฟังออกว่าจิโรวานเนพูดอะไร ในเวลา ที่หมอนี่พูดจาด้วยภาษาแม้มีความหมายความว่ากำลังอารมณ์เสีย แต่จู่ๆ ก็ถูก โยนความผิดให้แบบนี้ เว่ยเจิ้งอี้รู้สึกว่ามันช่างเคราะห์ร้าย

“นี่เป็นห้องที่นายจอง ทำไม่ถึงกลายเป็นปัญหาของฉัน?”

“ถ้าระยะนี้นายไม่เอาแต่หลบหน้าฉัน เรื่องแบบนี้ฉันไม่มีทางให้คนอื่นทำ ถ้าฉันไม่ให้เจ้าไปพวกนั้นจองห้องก็จะได้กลายเป็นความยุ่งยากในตอน นี้” จิโรวานเนอธิบายจบยังเน้นย้ำ “ดังนั้นนี่เป็นปัญหาของนาย!”

เป็นอีกครั้งที่เว่ยเจิ้งอี้ได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจจากความไร้เหตุผลของศิษย์น้องจนพูดไม่ออก โชคดีที่ประชาสัมพันธ์หญิงฟัง ไม่ออกว่าพวกเขากำลังพูดอะไรกัน เขาตัดสินใจเลิกโต้แย้งกับจิโรวานเน หันไปเอ่ยกับหญิงสาว “บางทีพวกเราอาจจำวันผิด ไม่ทราบว่าคุณวันนี้ยังพอ

มีห้องว่างเหลืออยู่บ้างไหมครับ?”

“ต้องขอโทษเป็นอย่างสูงค่ะคุณผู้ชาย วันนี้ห้องพักเต็มแล้วค่ะ”

“ผมจะจ่ายค่าห้องให้เป็นสามเท่า หาห้องว่างมาสองห้อง”

จิโรวานเนฟังจนหงุดหงิดแล้ว ใบหน้าของเขามีทั้งความเป็นทเวดา และมารร้าย เวลาที่อารมณ์ดีจะน่าชื่นชม แต่พออารมณ์เสียขึ้นมาก็ไม่ต่างจากมารร้าย รับรู้ได้ถึงความดุร้ายของเขา หญิงสาวรู้สึกหวาดกลัวเล็กน้อย กัดฟันเอ่ย “ไม่ใช่ปัญหาเรื่องเงินค่ะคุณผู้ชาย แต่ห้องเต็มแล้วจริงๆ...”

“แน่นอนว่าไม่ใช่ปัญหาเรื่องเงิน แต่เป็นปัญหาของคุณ” จิโรวานเนยิ้มมองเธอ “ถ้าตอนนี้คุณแก้ไขให้ผมไม่ได้ ก็เรียกเจ้านายพวกคุณมาแก้ไข”

มิดเดินป่าเล่มหนึ่งซึ่งถูกขัดจนขึ้นเงาหมุนไปมาอยู่บนนิ้วของเขา อย่างคล่องแคล่ว เห็นว่าหญิงสาวตกใจจนหน้าซีด เว่ยเจิ้งอ๋อรีบแย่งมิดไปแล้ว บอก “พวกเรามีฐานะค่อนข้างดี รบกวนช่วยตรวจสอบให้อีกครั้งได้ไหมครับ?”

ไม่จำเป็นต้องรอให้เขาพูด หญิงสาวก็เคาะแป้นพิมพ์ด้วยความเร็วสูงแล้ว คิดในใจว่าถ้าหาห้องไม่ได้ เธอก็ต้องหาโอกาสแฉความจริงให้ได้ มิฉะนั้นชายหนุ่มหน้าตาดีงามคนนี้จะต้องลงมือแน่!

นับว่าโชคดีมาก ตอนที่เห็นหน้าจอคอมพิวเตอร์แสดงข้อมูลว่ามีห้องว่าง เธอถอนหายใจอย่างโล่งอก รีบบอก “หาพบแล้วค่ะ เมื่อครู่มีลูกค้าคนหนึ่งคืนห้องกะทันหัน แม้จะมีแค่ห้องเดียวแต่เป็นเตียงคู่ ไม่ทราบว่าพวกคุณ...”

ดวงตาจิโรวานเนเป็นประกายขึ้นมา ไม่รอเว่ยเจิ้งอ๋อตอบก็ชิงเอ่ย “ห้องเดียวก็ได้ รับผิดชอบให้ผมได้เข้าพักเดี๋ยวนี้ ส่วนอีกสองคืนที่เหลือ ถ้ามีห้องว่างก็จองให้ผมทันที”

“ได้ค่ะ”

หัวนั้นว่าเขาจะเปลี่ยนใจอีก ประชาสัมพันธ์สาวช่วยลงทะเบียนให้ด้วยความเร็วสูงสุด เสร็จแล้วรีบยื่นกุญแจห้องให้ทันที เธอสนลานถึงชั้นลิ้มอธิบายเกี่ยวกับขั้นตอนการเข้าพักและคืนห้อง กว่าจะจะนึกได้ว่าต้องบอกจิโรวานเน็กถึงกุญแจเดินจากไปแล้ว เว่ยเจิ้งอ้อมมองดูกระเป๋าเดินทางสองใบใหญ่ที่วางอยู่ตรงหน้า สองมือลากข้างละใบเดินตามไปอย่างจำใจ

มาสิบคดียะพักกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ขนาดนี้มาทำไม? ศิษย์น้องที่รักของเขาอันที่จริงตั้งใจจะมาท่องเที่ยวมากกว่ากระมัง!

ตัดบทคำพูดพึมพำของเว่ยเจิ้งอ้อ จิโรวานเนเดินเข้าลิฟต์ กดปุ่มแล้วเอ่ยแรง “มาเร็ว”

ครั้นจะถือสา เว่ยเจิ้งอ้อดันกระเป๋าเดินทางเข้าไปในลิฟต์อย่างเงียบๆ มองดูหมายเลขชั้นที่สองแสงกะพริบ เขาถาม “พวกเราอยู่ชั้นไหน?”

“ชั้นห้า ห้อง 5020”

5020 เป็นห้องริมสุด แม้จะเป็นห้องพักเดี่ยวแต่พื้นที่ภายในกว้างขวาง ขนาดเตียงก็ใหญ่มากพอ ด้านข้างยังมีระเบียงขนาดเล็ก ใกล้เข้าสู่ช่วงหัวค่ำ ฝนซาเมฆคล้อย แสงตะวันรอนสาดส่อง มองเห็นเทือกเขาทับซ้อนที่อยู่ห่างไกลออกไปวัดแวม ทิวทัศน์ไม่เลวทีเดียว จิโรวานเนพอใจมาก ยืนมองอยู่ทีระเบียงพลางเอ่ย “ห่างไปไม่ไกลมีสวนสาธารณะ ตอนกลางคืนพวกเราออกไปเดินเล่นได้”

“ฉันขอเลือกนอนได้ไหม?”

ชั่วครู่มาทั้งวัน เว่ยเจิ้งอ้ออยากจะพักผ่อนเท่านั้น วางกระเป๋าเดินทางไว้ด้านข้างแล้วหายหลังลงบนเตียงทันที จิโรวานเนมองเขา เดินไปหยิบโวน์แดงขวดหนึ่ง รินออกมาสองแก้ว ยื่นแก้วหนึ่งให้ “ถ้าฉันนายพักผ่อนเถอะ เรื่องที่เหลือฉันจัดการเอง”

เดิมเวย์เจิ้งอึ้งยังง่วงงุน แต่ฟังคำพูดนี้แล้วดวงตาเบิกโตทันที

“นายจะทำอะไร?”

จิโหวานเนี่ยมแต่ไม่ตอบ ถือแก้วไวน์เดินออกไปที่ระเบียง เวย์เจิ้งอึ้ง
ทนไม่ไหวลุกขึ้นยืนแล้วเดินตามมาถาม “นายจะตรวจสอบคดีพินันยังง?”

“ยังไม่ได้คิด แล้วทางนายล่ะ?”

“ฉันเองก็ยังไม่เบาะแสมีน้อยเกินไป”

เริ่มเสียใจภายหลังที่เสนอตัวรับงานนี้ โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่
ข้างกายมีมารร้ายติดตามอยู่ เวย์เจิ้งอึ้งเปิดกระเป๋าเสื้อต่างค์ มองดูภาพถ่ายที่
แนบอยู่ในนั้น ชายในภาพได้รับสืบทอดยีนเด่นของสกุลเซียว ไม่เพียงหน้าตา
หล่อเหลาองอาจ สมongยังเฉียบแหลม ทำให้หน้าที่การงานราบรื่นมาตลอด
สายตาเขาเข้มงวดดุจดั่ง เวย์เจิ้งอึ้งคิดว่าหากเขาใช้อำนาจในทางมิชอบและ
รับสินบนจริง ต้องรับมืออย่างแน่นอน

จะอย่างไรดี?

เวย์เจิ้งอึ้งกำลังโยกกระเป๋าเสื้อต่างค์คิดฟุ้งซ่านก็มองเห็นแสงสะท้อน
บนหน้าต่างกะทันหัน สัญชาตญาณที่มีต่ออันตรายบอกให้เขาหายหลังทันที
ขณะที่ล้มตัวลงบนเตียง เสียงบางอย่างก็ดังมาจากหน้าต่างพอดี วัตถุทะลุ
ผ่านกระจกยิงเข้าที่ผนังฝั่งตรงข้าม

ได้ยินเสียงผิดปกติ จิโหวานเนี่ยมรีบกระโจนกลับมาถาม “บาดเจ็บหรือ
เปล่า?”

“เปล่า”

แค่ตั้งตัวไม่ทันเท่านั้น เวย์เจิ้งอึ้งฉวยตัวลุกขึ้น แต่ถูก
จิโหวานเนี่ยมผลักกลับลงเตียงในทีเดียว เขาวิ่งไปกระซอกม่านโปร่งของหน้าต่าง
ออก เห็นว่าบนกระจกมีรูกลมเส้นผ่าศูนย์กลางราวหนึ่งเซนติเมตร รอยปริ

ลายใบแมงมุมที่เกิดขึ้นรอบรูปทำให้ดูออกถึงอำนาจของกระสุน แวตาจิโวานเน่จึงขมิ้ม กวาดตามองไปยังสิ่งก่อสร้างฝั่งตรงข้าม แล้วหมุนตัววิ่งออกจากห้อง

“รอฉันด้วย!”

กังวลว่าจิโวานเน่คนเดียวจะเสียเปรียบ เว่ยเจิ้งอี้รีบตามไป ทั้งสองหันหน้าหนึ่งหลังวิ่งลงบันไดหนีไฟไปห้องโถง ไม่ใส่ใจคำถามของพนักงานประชาสัมพันธ์ก็พุ่งตัววิ่งออกไปทันที

ฝั่งตรงข้ามของโรงแรมเป็นอาคารสำนักงานให้เช่า จิโวานเน่วิ่งรวดเร็วไปถึงหน้าประตูห้องที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับชั้นห้าของโรงแรม เห็นบนนั้นติดป้ายโฆษณาให้เช่าเอาไว้ เขายกเท้าถีบประตู ภายในว่างเปล่า หน้าต่างกระจกซึ่งอยู่ด้านหน้ามีม่านปกคลุม จิโวานเน่เข้าไปกระชากม่านออกมามองเห็นหน้าต่างห้องพักของพวกเขาที่อยู่ในโรงแรมฝั่งตรงข้ามพอดี หากมีคนที่ใช้กล้องเล็งที่มีกำลังขยายสูงที่นี้ ย่อมมองเห็นการเคลื่อนไหวในห้องของพวกเขา

“น่าจะเป็นที่นี่สินะ?”

เว่ยเจิ้งอี้วิ่งขึ้นมาจากบันไดอีกด้าน ซ้ำกว่าจิโวานเน่หนึ่งก้าว เขาเดินเข้าไปเปิดหน้าต่างออก ส่องดูซ้ายขวา เทียบกับบริเวณอื่นรอบหน้าต่างบานนี้ค่อนข้างสะอาด การเคลื่อนไหวของมือปืนรวดเร็ว นับจากพวกเขาถูกลอบยิงจนวิ่งมาถึงที่นี่ใช้เวลาไม่เกินสิบนาที ที่แห่งนี้กลับไม่หลงเหลือร่องรอยของมือปืน เห็นที่ศัตรูคงฝึกซ้อมและตรวจสอบที่นี้อย่างละเอียดก่อนลงมือ

จิโวานเน่หมุนตัวเดินออกจากประตู สีน้าอิมครีม หลังสำรวจสถานที่อย่างละเอียดก็ติดต่อลูกน้องเพื่อสั่งการ คราวนี้สามารถโทรติดอย่าง

ราบรื่น ตอนที่ได้นึกว่าพวกเขาถูกลอบยิง ลูกน้องเสนอทันทีว่าจะตามมา
คุ้มครอง จิโรวานเนมองเว่ยเจ็งอู้วบหนึ่งแล้วปฏิเสธ บอกให้พวกเขาตรวจ
สอบก่อนว่าใครเป็นผู้บงการเบื้องหลังเหตุการณ์ลอบยิงและให้รายงานตน
เป็นระยะ

รอเขาสั่งการเสร็จวางสายโทรศัพท์ เว่ยเจ็งอู้จึงบอก “นายควรเรียก
בודี้การ์ดมา อย่างน้อยก็สามารถคุ้มครองความปลอดภัยของนาย”

“ความปลอดภัยของฉันไม่มีปัญหา ตอนนี้มีคนจะลงมือกับนายต่าง
หาก”

ทั้งสองเดินออกจากอาคารสำนักงาน ไม่รู้ว่าเป็นผลทางจิตใจหรือ
เปล่า จิโรวานเนรู้สึกว่ต้องฟ้าด้านนอกมีดลงกะทันหัน บางทีพายุฝนที่ยิ่ง
รุนแรงอาจยังร่อยอยู่ด้านหลัง จึงอดไม่ได้ที่จะกล่าวเตือนเว่ยเจ็งอู้

เมื่อครู่เขายืนอยู่บนระเบียง เว่ยเจ็งอู้อยู่ในห้อง ถ้าเป้าหมายของ
มือปืนคือเขา กระสุนไม่มีทางยิงเข้ามาจากหน้าต่างอีกบาน แต่เว่ยเจ็งอู้
เป็นแค่ตำรวจธรรมดา ไม่คู่ควรที่จะมีคนลงทุนมากขนาดนี้เพื่อเอาชีวิตเขา
นอกเสียจากว่าคดีที่เขา กำลังตรวจสอบส่งผลกระทบต่อผลประโยชน์ของใคร
บางคน

‘หรือจะเป็นคดีของบ้านสกุลเซียว?’ จิโรวานเนคิดในใจ บางทีเขา
อาจต้องหาทางโยนเผื่อร้อนนี้ให้เซียวหลานเจ้าแทน

ทั้งสองกลับมาถึงโรงแรม พนักงานประชาสัมพันธ์ในห้องโถงเปลี่ยนเป็นคนอื่นแล้ว เพื่อป้องกันความยุ่งยากจิโรวานรีบจุดเวย์เจ็ซซี่เข้าไปในลิฟต์ กลับไปยังห้องของพวกเขาที่ชั้นห้า คิดไม่ถึงว่ายังไม่ทันเดินเข้าใกล้จะได้ยินเสียงแฉ่วเบาที่แว่วมาจากด้านในเสียก่อน

จิโรวานเนหยิบมีตเดินป่าออกมา กลั่นหายใจเดินไปหน้าประตูห้องพัก พบว่าประตูถูกเปิดแง้มไว้ เสียงฝีเท้าอยู่ใกล้มาก เขาถีบประตูทีเดียว กำลังจะเงื้อมัดสั้น กลับพบว่าคนตรงหน้าเป็นชายรูปร่างอ้วน เปลือยกายท่อนบนที่โซฟาด้านหลังมีหญิงสาวแต่งกายงดงามคนหนึ่งนั่งอยู่ เมื่อมีแขกไม่ได้รับเชิญปรากฏตัวกะทันหัน ทั้งสองตกใจจนส่งเสียงร้องดังลั่นขึ้นพร้อมกัน

ดูอย่างไรก็เป็นลูกค้าธรรมดาที่ไร้พิษสง จิโรวานเนเริ่มสงสัยว่าตนเข้าห้องผิดหรือเปล่า ฉวยโอกาสที่พวกเขาไม่ทันสังเกตลอบเก็บมิดเข้าในแขนเสื้อ ซิงเอ่ยขึ้นก่อน “ที่นี่เป็นห้องของผม พวกคุณเป็นใคร?”

“คุณเข้าใจผิดหรือเปล่า ที่นี่เป็นห้องของพวกเขา”

พบว่า เป็นลูกค้าที่เข้าห้องผิด ชายรูปร่างอ้วนจึงสงบใจลง หยิบ
กุญแจบนโต๊ะมาโบกไปมาตรงหน้าจิโรวานเน ตัวเลข 5020 ที่อยู่บนนั้นสะดุด
ตามากเมื่ออยู่ใต้แสงไฟ

“ดูเหมือนนี่จะเป็นหมายเลขห้องของพวกเราละ”

เวย์เจ็ซซี่พูดกับจิโรวานเนเสียงเบา ตอนขึ้นลิฟต์เขาเคยถาม
หมายเลขห้อง ไม่มีทางจำผิด จึงได้แต่สอบถามจิโรวานเนทางสายตาว่าเกิด
ปัญหาอะไรขึ้นในระหว่างที่พวกเขาออกไปจากที่นี่กันแน่?

จิโรวานเนผลักชายคนนั้นออกแล้วเดินเข้าไปในห้อง พบว่ากระเป๋า
เดินทางและสัมภาระที่พวกเขานำติดตัวมาด้วยหายไปแล้ว สิ่งที่มาแทนคือ
สัมภาระของลูกค้าใหม่ มีกระเป๋าทรงใบหนึ่งเปิดอ้าไว้ เสื้อผ้าข้าวของถูก
รื้อออกมาระเกะระกะ เขาเดินไปที่ริมหน้าต่าง กระชากผ้าม่านออก พบว่า
กระจกอยู่ในสภาพสมบูรณ์ไร้ร่องรอยถูกยิง ปรากฏการณ์แปลกประหลาดนี้
ทำให้เขาไม่รู้ว่าควรอธิบายอย่างไร

“พวกคุณจะทำอะไร? ฉันขอเตือน ถ้ายังไม่รีบออกไปจากที่นี่ ฉัน
จะแจ้งความ...ห้ามแตะต้องข้าวของของฉัน พวกคุณจะไปปล้นชิงทรัพย์
หรือไง!”

เห็นเวย์เจ็ซซี่รื้อค้นสัมภาระตน หญิงสาววิ่งมารีดร้องตรงหน้าเขา
แต่ถูกจิโรวานเนตวาดที่เดียวก็หุบปากจับในทันที เธอเงียบเสียงด้วยความ
หวาดกลัว ลอบส่งสายตาให้ชายอีกคนให้เขาโทรหาประชาสัมพันธ์จิโรวานเน
ไม่ใช่ใจกิจริยาเล็กๆ น้อยๆ ของพวกเขา เดินไปตรวจสอบบนผนังฝั่งตรงข้าม
วอลเปเปอร์ผนังใหม่มาก ไม่มีร่องรอยขีดข่วนสักนิด

“เป็นแบบนี้ได้ยังไง?”

เวย์เจ็ซซี่มองไปทางจิโรวานเน สายตาเปี่ยมความสับสนเช่นเดียวกัน

จิโรวานเนเองก็พูดไม่ออก ได้แต่กวาดตามองรอบห้องและชายหญิง
ต้นตระหนกคู้้นซึ่งยืนอยู่ไม่ไกล

“บางที่พวกเราอาจต้องคิดหาวิธีเอาข้าวของคืนมาก่อน”

ได้รับการร้องเรียนจากลูกค้า ผู้จัดการแผนกต้อนรับพนักงาน
รักษาความปลอดภัยสองคนขึ้นมาทันที แต่พอเห็นการแต่งกายและบรรยากาศ
รอบกายจิโรวานเนแล้วกรีธาของเขา ก็เปลี่ยนไปในฉบับล้น เอย์สอบถามชื่อ
และหมายเลขห้องของจิโรวานเนด้วยความนอบน้อม จากนั้นเชิญเขาไปตรวจ
สอบที่ห้องโถง เห็นว่าผู้เข้าพักใหม่ทั้งสองดูเหมือนจะไม่รู้เหตุการณ์เบื้องหลัง
จิโรวานเนจึงตอบตกลง เดินตามผู้จัดการไปแล้วบอกเวย์เจ้งอี่เสี่ยงเบาว่าให้
ไปสำรวจบริเวณโดยรอบ นอกจากหาเบาะแสแล้วให้ตามหาสัมภาระของ
พวกเขาด้วย เวย์เจ้งอี่ตอบตกลงทันที

จิโรวานเนมาถึงห้องโถงโรงแรม นั่งอยู่ในส่วนสำหรับพักผ่อนได้
ไม่นานผู้จัดการก็นำข้อมูลการจองห้องของพวกเขามาให้ดูที่แท่นห้องพักของ
พวกเขาอยู่ชั้นแปด เป็นห้องหมายเลข 8019 กับ 8020 ซึ่งอยู่ติดกัน ทั้งหมด
สามคืน ไม่ใช่ห้องหมายเลข 5020 จิโรวานเนดูข้อมูลแล้วรู้สึกประหลาดใจ
อยากจะสอบถามจากหญิงสาวที่ลงทะเบียนห้องพักให้พวกเขาก่อนหน้านี้
แต่พนักงานเปลี่ยนเวอร์แล้ว หญิงสาวคนนั้นไม่อยู่

“ผมเอาแค่ห้องเดียวพอ ยกเลิกหนึ่งห้อง”

ลำบากไม่น้อยกว่าจะมีโอกาสได้อยู่ร่วมห้องกับเวย์เจ้งอี่ จิโรวานเน
ไม่ยากพลาดโอกาสนี้ ที่สำคัญยังเกิดเหตุการณ์ลอบยิง พักห้องเดียวกัน
ปกป้องง่ายกว่า

ได้ฟังว่าเขาจะจ่ายเงินค่าห้องของทั้งสองห้องให้ตามเดิม ผู้จัดการ

จึงตอบตกลงทันที น้าบุญแจ้ห้องหมายเลข 8020 มามอบให้ จิโรวานเน
ฉวยโอกาสสนทนาเรื่องทั่วไปหลายประโยค จงใจพูดเชิงปน “เงินจิ้นเป็นคน
แนะนำที่นี้ให้ผม เขาบอกว่าบริการของโรงแรมพวกคุณไม่เลวเลย ครั้งนี้ผม
ถึงได้เจาะจงเลือกที่นี่ แต่ดูเหมือนจะไม่ประทับใจนัก”

“คุณเงินเหวอครับ...” พูดถึงเงินจิ้น สีหน้าผู้จัดการเปลี่ยนไป
เล็กน้อยแต่ก็รีบแย้มยิ้มไม่ได้พูดอะไรต่อ

ธนบัตรร้อยดอลลาร์สหรัฐหลายใบยื่นมาตรงหน้าเขา จิโรวานเนเอ่ย
“ได้ยินว่าเขาเพิ่งเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิตเมื่อไม่นาน ช่างน่าเสียดาย ผมตั้งใจจะ
ให้เขาสอนวิธีแข่งนกพิราบให้แท้ๆ ไม่นึกเลยว่าเขาจะด่วนจากไปแบบนี้”

ได้รับทิปหนัก ปากของผู้จัดการจึงไม่ได้ปิดแน่นอย่างในตอนแรก

“สวรรค์มีลิขิตที่ไม่อาจคาดเดาจริงๆ ไม่มีใครคิดหรือครับว่าจะ
กลายเป็นแบบนี้ ตอนคุณเงินยังอยู่เป็นแขกประจำของพวกเรา เหตุผลหลัก
คือที่นี้วิวสวย จากระเบียงสามารถมองเห็นภูเขาเหมือนเพิ่งหล่นฝั่งตรงข้าม
ได้พอดี เขาชอบใช้กล้องส่องทางไกลส่องดูวิวมาก”

จิโรวานเนคิดถึงทิวทัศน์ซึ่งตนได้เห็นบนกระเบียงเมื่อครู่

“ที่แท้ทางนั้นเป็นเหมืองหรือ?”

“เป็นเหมืองแร่ที่ทิ้งร้างมานานแล้วครับ มองไกลๆ ดูสวยมาก แต่
ความจริงนอกจากต้นไม้แล้วไม่มีอะไรอีก ได้ยินว่ามีผีอาละวาดด้วย เคยมี
เด็กๆ ไปทดสอบความกล้าที่นั่น เห็นว่าหลังกลับมาทุกคนก็เป็นบ้า แค่นี้ก็
รู้สึกอับปางคลแล้ว แต่ถ้าคุณผู้ชายสนใจการแข่งขันนกพิราบ พักที่นี่ถูกต้อง
แล้วครับ สวนสาธารณะที่อยู่ข้างโรงแรมของพวกเราเป็นหนึ่งในจุดแข่งขัน
นกพิราบ การแข่งขันหลายครั้งเริ่มบินออกจากสวนสาธารณะนี้ นกน้อย
พวกนั้นต้องบินข้ามทะเลแล้วบินกลับมาอีกรอบ ช่างเป็นการผจญภัยที่

ยาวนานเหลือเกิน”

“ดูเหมือนคุณจะเชี่ยวชาญเรื่องการแข่งขันนกพิราบไม่น้อย”

“ไม่ถึงขั้นเชี่ยวชาญหรอกครับ แค่เมื่อก่อนเคยเลี้ยง แต่ดูแลพวกมันเหนื่อยเกินไปทั้งยังสิ้นเปลือง เงินทุนที่ต้องลงไปในแต่ละครั้งเท่ากับเงินเดือนหลายเดือนของผม ตอนหลังผมเลยค่อยๆ ถอนตัวออกมา”

ผู้จัดการน่าจะหมายถึงเคยเดิมพันในการแข่งขันนกพิราบมาก่อน จิโรวานเนกล่าว “เล่นพนันเล็กๆ น้อยๆ ช่วยให้อารมณ์เบิกบาน ไม่เหมือนผมที่ครั้งนี้แพ้จนขาดทุนย่อยยับ ถึงต้องมาหาสถานที่ท่องเที่ยวผ่อนคลายจิตใจ”

“ครั้งนี้ผิดปกติดังจริงๆ มีคนจำนวนมากที่แพ้พนัน เรื่องนี้ทำให้คุณเงินไม่ไหลมาก ยังบอกว่าจะทวงเงินเดิมพันคืนมา...”

“เขาบอกคุณแบบนี้หรือ?”

พบว่าตนพูดมากเกินไป ผู้จัดการรีบโบกมือ “ตอนที่ผมยกของว่างไปเสิร์ฟในห้อง ได้ยินเขาพูดทางโทรศัพท์นะครับ วันนั้นเขาอารมณ์เสียหนักมาก เจอใครก็ตาม ทำให้บริการไม่ยอมไปห้องเขา ผมจึงต้องไปเอง”

“คุณเองก็เสียไปไม่น้อย?”

“เปล่าครับ ผมลงเงินไม่เยอะมาแต่แรกอยู่แล้ว บังเอิญพิราบหมายเลข 18 ที่ผมเดิมพันเป็นม้ามืดที่ชนะการแข่งขัน ครั้งนี้เลยได้กำไรมาเล็กน้อย”

จิโรวานเนเกิดความคิดบางอย่างขึ้นในใจ สนทนากับผู้จัดการอีกหลายประโยค กระทั่งเวย์เจิ้งอัครกลับมาถึงตัดบท เวย์เจิ้งอัครก็กระเป๋าดูทางไปใหญ่สองใบเข้ามา รอคจนเข้าไปในลิฟต์แล้วจึงบอก “กระเป๋าดูทางของพวกเราถูกนำไปเก็บไว้ในห้องเก็บของจิปาตะในชั้นเดียวกัน ประตูล็อกอยู่ โชคดีที่ได้เจ้านี้ช่วย”

เขาตบกระป๋องกางเกงที่โป่งพอง จีไฉวานเน่ยิ้ม ล้วงหยิบหัวกะโหลก น้อยออกมาจากกระป๋องกางเกงของอีกฝ่าย “เป็นผลงานของเสียววาย อีกแล้ว เก่งจริงๆ”

“อย่าเรียกชื่อมันส่งเดช!”

หลังถูกจีไฉวานเน่ชม หัวกะโหลกสั่นเบาๆ บนฝ่ามือเขา เกรงว่ามัน จะกระโดดลงพื้นอีกவேเจ้งอั้งจึงรีบแย่งหัวกะโหลกน้อยคืนมา

เมื่อครู่เขาเห็นเจ้าหมอนี่กระโดดไปมาอยู่บนระเบียงชั้นห้า ตกใจจน ต้องรีบไล่ตามไปเพราะเกรงว่าคนของห้องพนักงานรักษาความปลอดภัยจะ เห็นมัน โชคดีที่มีหัวกะโหลกน้อยนำทางเขาถึงหาสัมผัสภาวะพบ ส่วนเรื่องนี้เป็นฝีมือใครนั้นยังไม่อาจสืบทราบ

“ลองทำพิธีอาคมถามเสียววายดูได้ มันถูกพาออกไปพร้อมกระป๋อง เดินทางย่อมต้องรู้แน่นอน”

“เลิกคุยกับมันสักทีเถอะ ขอร้องละ” เว่เจ้งอั้งว่าหัวกะโหลกน้อย มากุมไว้แน่น บังคับไม่ให้จีไฉวานเน่ทำอย่างที่พูด “แต่เรื่องนี้แปลกประหลาด มาก สามีภรรยาคุณนั้นเหมือนจะไม่วู้อะไรสักอย่าง ฉันไม่ได้เบาะแสะอะไรจาก พวกเขาเลย”

ตั้งแต่ตอนที่พวกเขาออกไปตามหาคนร้ายจนกลับมาถึงห้อง อย่าง มากก็แค่ยี่สิบนาที ใครเป็นคนเปลี่ยนกระจกกับวอลเปเปอร์และเอาสัมผัสภาวะ ของพวกเขาไปซ่อน? ทำแบบนี้เพื่อจะปิดบังเหตุการณ์ลอบยิง หรือมี วัตถุประสงค์อื่นกันแน่? ถ้าไม่ใช่เพราะถูกลอบยิงพร้อมจีไฉวานเน่ เว่เจ้งอั้ง คงสงสัยแล้วว่าความทรงจำของตนมีปัญหา

“หรือพวกเขาทั้งหมดจะรวมหัวกันแสดงละคร” เขาปรารภขึ้นด้วยความสงสัย

“เทียบกับเรื่องนี้ ฉันอยากรู้มากกว่าว่าใครมีฝีมือมากถึงขั้นสามารถจัดการสถานที่ในเวลาสั้นขนาดนี้”

“นายถามได้ความอะไรบ้างไหม?”

“ถามเรื่องพนันนกพิราบมาได้นิดหน่อย ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องที่เราถกเถียง”

ถึงขั้นแปด ตอนเดินออกจากลิฟต์จิโรวานมองเวย์เจิ้งอ้อแล้วเอ่ยเน้นย้ำ “ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ทำทุกอย่างตามที่ฉันบอก อย่าเคลื่อนไหวล้าพัง”

ทำทุกอย่างตามที่นายบอก? เขากลายเป็นลูกน้องมาเฟียตั้งแต่เมื่อไร เวย์เจิ้งอ้อบ่นในใจ แต่เพื่อไม่ให้เกิดความขัดแย้งโดยไม่จำเป็นจึงพยักหน้าตกลงอย่างว่าง่าย

กลับถึงห้อง ทั้งสองตรวจสอบกระเป๋าเดินทาง ดูตัวเลขบนตัวล็อกแล้วน่าจะไม่เคยถูกเปิด สิ่งของในนั้นยังอยู่ครบถ้วน ยิ่งทำให้ไม่เข้าใจสาเหตุที่กระเป๋าเดินทางถูกนำไปซ่อน เหตุไม่คาดฝันทำให้จิโรวานเน่เลิกคิดที่จะไปกินอาหารข้างนอก หลังสั่งอาหารเย็นมากินในห้องเสร็จก็เอ่ย “ฉันจะไปดูที่ห้อง 5020 อีกที”

“ดูหมดแล้วไม่ใช่หรือ? ในนั้นไม่เหลือร่องรอยอะไรทั้งนั้น”

“ต่อให้เป็นสถานที่เกิดเหตุซึ่งถูกจัดการสมบูรณ์แบบแค่นั้นก็เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่เหลือเบาะแสสักอย่าง นอกจากว่าเหตุการณ์นั้นไม่เคยเกิดขึ้น”

“ไม่มีทางที่พวกเราจะถูกสะกดจิตพร้อมกัน”

“ดังนั้นพวกเราต้องหาเบาะแสให้พบ คนร้ายพยายามปิดบังขนาดนั้นต้องมีจุดประสงค์บางอย่างแน่”

ไม่แน่ว่าอาจทำไปเพื่อปกปิดฐานะที่แท้จริง...จะเป็นศัตรูกับตระกูล

บอร์เจียฝ่ายตรงข้ามน่าจะมีความหวั่นเกรงไม่น้อย หลังเกิดเรื่องจึงพยายามคิดหาวิธีช้อนเร้น

“แต่ฉันไม่คิดว่าสามีภรรยาคุณนั้นจะยอมให้พวกเราเข้าไปตรวจสอบห้องพักอีก ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดหรือไม่”

“เว่ย ทำไมนายถึงลืมหาชีพของตัวเองในเวลาคับขันทุกที” จิโรวานเนหัวเราะเยินเยือก “พวกเขาไม่ใช่สามีภรรยา แค่อำนาจคับขี้หรือะไรสักอย่างข่มขู่นิดหน่อยรับรองว่าพวกเขาจะยอมเชื่อฟังโดยดี”

“นายจะให้ฉันใช้อำนาจในทางมิชอบ?”

“เป็นการใช้อำนาจเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่างหาก”

เถียงกันไปก็ไม่ได้ข้อสรุป จิโรวานเนตัดสินใจแล้วไม่มีทางยอมเปลี่ยนแปลง เว่ยเจิ้งอ้อมีสองทางเลือกหากไม่ได้แย้งก็คือเมินเฉย แต่ไม่ว่าจะทางไหน ถ้าเกิดปัญหาขึ้นในฐานะเพื่อนร่วมทางเขาไม่อาจผลัดความรับผิดชอบด้วยเหตุนี้หลังลี้เลไปพักใหญ่ เว่ยเจิ้งอ้อมีก็ตอบตกลงตามข้อเสนอ ใช้ความเป็นตำรวจบังคับให้ทั้งสองคนในห้องนั้นยอมให้ความร่วมมือ

น่าเสียดายที่มาได้จังหวะ ชายหญิงคู่นั้นไม่อยู่ในห้อง เว่ยเจิ้งอ้อมีกดออกประตูว่าครึ่งค่อนวันก็ไม่มีใครตอบรับ จิโรวานเนทนรอต่อไปไม่ไหว ล้วงกุญแจสารพัดประโยชน์ซึ่งพกติดตัวออกมา “แบบนี้ยิ่งสะดวกกว่า แอบเปิดประตูเข้าไปเลย”

“ฉันเป็นตำรวจ!”

“ฉันไม่ใช่” จิโรวานเนเปิดประตูแล้ว เห็นเว่ยเจิ้งอ้อมียังยืนหน้าบึ้งอยู่ด้านนอกจึงบอก “จ้ะนายดูต้นทางให้ฉันก็แล้วกัน”

ดูต้นทางกับตบตะโก ในฐานตำรวจเขาจะอำนวยความสะดวกให้ใครได้อย่างไร!

เห็นว่าประตูห้องกำลังจะปิด เว่ยเจิ้งอี้ล้งเลอยู่จนวินาทีสุดท้ายจึงยื่นมือมาขวางบานประตูไว้ จิโหวานเนปล่อยเขาเข้ามาด้วยรอยยิ้ม “ขอบคุณศิษย์พี่”

อารมณ์ขุ่นเคืองเลือนหายไปเกินครึ่งด้วยรอยยิ้มของอีกฝ่าย เว่ยเจิ้งอี้ตวาดเสียงเบา “เลิกพูดมาก รีบลงมือได้แล้ว!”

ทั้งสองแบ่งหน้าที่กันสำรวจห้องพักอย่างละเอียดอีกครั้ง แต่ไม่พบเบาะแสใด กระเป๋าดูทางของชายหญิงคู่นั้นไม่ได้ล็อก จิโหวานเนมองผ่านทุบหนึ่ง ในนั้นมีเพียงข้าวของเครื่องใช้สำหรับเดินทางและเสื้อผ้า สุดท้ายจึงเดินไปข้างผนัง ยื่นมือสัมผัสสวอลเปเปอร์เบาๆ

กระจกสามารถเปลี่ยนได้ทั้งบาน แต่ผนังทำไม่ได้ อย่างมากก็ทำได้แค่ติดวอลเปเปอร์ใหม่ จิโหวานเนพบว่าสวอลเปเปอร์ของผนังนี้ต่างจากบริเวณอื่นเล็กน้อย ทำให้ยิ่งสงสัยมากกว่าเดิม เขาบอกให้เว่ยเจิ้งอี้จำลองสถานการณ์ในตอนนั้นอีกครั้ง แล้วจึงสัมผัสผนังในตำแหน่งที่น่าจะใช้ พบว่ามีจุดที่ยุบลงตามคาด

เขาใช้มีดเดินปากรีตวอลเปเปอร์ออกเล็กน้อย เผยให้เห็นรูกระสุนด้านล่าง รูเล็กถูกเสริมด้วยวัสดุอุด แต่ดูออกไม่ยากว่าเป็นร่องรอยที่เกิดจากกระสุน จิโหวานเนกำลังจะขุดวัสดุที่ใช้อุดออก พลันมีเสียงสนทนาดังแว่วมาจากนอกประตู

เจ้าของห้องกลับมาไม่ถูกเวลาเอาเสียเลย ได้ยินเสียงฝีเท้ามาถึงหน้าประตูห้องแล้ว เสียงปลดล็อกดังขึ้น จิโหวานเนได้แต่รีบปิดวอลเปเปอร์ไว้ตามเดิม จุดเว่ยเจิ้งอี้เข้าไปซ่อนในตู้เสื้อผ้าฝั่งตรงข้าม กลัวเขาพูดจาส่งเดช หลังเข้าไปแล้วจึงรีบใช้มือปิดปากเขาทันที

ตู้เสื้อผ้ามีขนาดใหญ่พอสมควรจึงฝืนรับพวกเขาไว้ได้ เพื่อให้ตนสามารถยืนได้มั่นคง เว่ยเจิ้งอี้จำเป็นต้องแนบชิดกับจิโอวานเน เฟิงปิดประตูตู้เสื้อผ้า เจ้าของห้องก็เข้ามา เสียงหญิงสาวเอ่ย “เอ๋ ทำไมไม่เปิดอยู่ล่ะ?”

“ตอนที่ออกไปคงลืมปิดละมั้ง”

ปัญหาเรื่องไฟในห้องไม่ได้ถูกพูดถึงต่อ เพราะชายหญิงคู่นั้นโอบกอดและจุมพิตกันทันทีที่เข้ามาถึง จากนั้นก็ล้มลงบนเตียงหลังใหญ่ เสื้อผ้าถูกถอดในระหว่างที่ทั้งคู่คลั่งพลกไปมา ไม่นานก็เข้าสู่ห้วงความหวามไหว

ส่วนบนของประตูตู้เสื้อผ้ามีช่องระบายอากาศในแนวขวาง อาศัยแสงไฟ เว่ยเจิ้งอี้ที่อยู่ด้านในจึงมองเห็นเหตุการณ์ภายนอกได้ชัดเจน เขารู้สึกกระอักกระอ่วนเล็กน้อย รีบเบือนสายตาดอก มือของจิโอวานเนคลายออกแล้ว เลื่อนลงมาที่ไหล่ ไม่รู้ใจหรือไม่ได้ตั้งใจ นิ้วมือของหมอนั้นจึงสัมผัสเส้นผมของเขาเป็นระยะ กิริยาแผ่วเบาที่เจืออารมณ์กำกวมทำให้ใบหน้าเขายังร้อนผ่าว แต่ไม่รู้สึกรู้สึกด้าน

เสียงครางแว่วมาจากด้านนอก การเคลื่อนไหวเร่าร้อนขึ้นทุกที เว่ยเจิ้งอี้ก็ดำใจจิโอวานเนอยู่ในใจจนไม่เหลือขึ้นดี หากไม่ใช่เพราะหมอนี้ ยืนกรานจะมาค้นหาเบาะแส พวกเขาจะต้องมาแอบฟังคนอื่นอยู่แบบนี้หรือไง!

มือข้างนั้นยังวางอยู่บนไหล่ของเขาแต่ไม่ได้มีการเคลื่อนไหวเกินเลย จิโอวานเนแคยืนฟังอยู่ด้านหลังเขาอย่างเงียบๆ ฟังอย่างแนบชิด ใกล้จนเขาได้ยินเสียงลมหายใจของอีกฝ่ายชัดเจน ทำให้หลนลานเล็กน้อยท่ามกลางความมืด

ใบหูร้อนขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ สภาพนี้ทำให้เว่ยเจิ้งอี้ทั้งรู้สึกกระอักกระอ่วนและรู้สึกว่บรรยายากำกวมเหลือเกิน ที่น่าแปลกคือใน

ความรู้สึกเหล่านั้นยังเจ็บความเบาใจอยู่เสียวนึ่ง ความรู้สึกอิงแอบกันและกันแบบนี้ยากจะอธิบายด้วยคำพูด เขาพบว่าที่จริงตนไม่ได้เข้าใจจิโวนเนสักเท่าไร ขณะกำลังคิดว่าถ้าอีกฝ่ายไม่ยอมอยู่เฉยตนควรรับมืออย่างไร จิโวนเนกลับไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง

เวย์เจ็ซอีถอนหายใจโล่งอก นอกจากความตื่นตันทันยังมีสภาพอารมณ์สับสนที่ยากจะอธิบายปนอยู่เล็กน้อย ได้ยินเสียงร้องด้านนอกกระเส้าขึ้นทุกที หัวใจเขาพลอยเต้นแรงอย่างห้ามไม่อยู่ อยากถามจิโวนเนเหลือเกินว่าตอนนี้ควรทำอย่างไร? เขาไม่อยากฟังต่อแล้ว ไม่รู้เลือกทางอันตราย ใช้เสื้อผ้าคลุมศีรษะแล้ววิ่งออกไปด้วยกัน คู่รักที่อยู่บนเตียงร่างกายเปลือยเปล่าต่อให้ตกใจแค่ไหนก็ไม่มีทางวิ่งไล่ตามออกไปแน่

เป็นวิธีที่ดี แต่เวย์เจ็ซอีไม่รู้ว่าควรบอกกับจิโวนเนอย่างไร ภายในพื้นที่คับแคบมีดมีดนี้ การจะบอกความคิดของตนต่ออีกฝ่ายยากกว่าที่คิด และจิโวนเนเองก็ดูเหมือนจะไม่ใส่ใจสภาพที่พวกเขาเป็นอยู่ในตอนนี้ แม้ไม่ได้กระทำเรื่องเกินเลยต่อเขา แต่ก็ดูเหมือนไม่มีความคิดจะเสี่ยงหนีออกไป

อากาศในตู้เสื้อผ้าเริ่มน้อยลง เวย์เจ็ซอีหายใจไม่สะดวก มีเหงื่อซึมจากหน้าผาก รับรู้ได้ถึงความกังวลของเขา มือของจิโวนเนตบลงเบาๆ บนหัวไหล่คล้ายปลอบใจ ในที่สุดเวลาซึ่งยากจะอดทนก็ผ่านไปเสียที หญิงสาวปฏิเสธคำขอต่ออีกรอบของฝ่ายชาย โดยเสนอว่าขอไปอาบน้ำก่อน ชายคนนั้นตอบตกลง ทั้งสองกอดกันเข้าไปในห้องอาบน้ำ ได้ยินเสียงน้ำดังขึ้นจากด้านใน เวย์เจ็ซอีถอนหายใจโล่งอก ตอนนี้ถึงพบว่าเพราะยืนเกร็งนานเกินไป ขาข้างหนึ่งของตนขาไปหมดแล้ว

เสียงหัวเราะแผ่วเบาดังขึ้นข้างหู จิโวนเนซบอยู่บนร่างเขาหัวเราะ

จนไหลล้น เว่ยเจิ้งอี้ใช้ศอกกระทุ้งอีกฝ่ายออกด้วยความโมโห ส่วนตนเองเกือบเซล้มเพราะออกแรงมากเกินไป เสื้อผ้าที่แขวนอยู่ด้านหน้าร่วงตกลงพื้น จิโรวานเนอยากช่วยพยุงแต่ก็ถูกผลักออกอีกครั้ง แผ่นนอกเว่ยเจิ้งอี้กระเพื่อมขึ้นลงเพราะความโมโห หากมิใช่เพราะสถานการณ์ไม่เอื้ออำนวย เขาคงร้องด่าไปนานแล้ว

ถูกผลักออกสองรอบ รอยยิ้มบนใบหน้าจิโรวานเนนิ่งค้างแต่ยังถามโดยน้ำเสียงไม่เปลี่ยน “เดินไหวไหม?”

เสียงร้องกระเสียดจากห้องอาบน้ำอีกครั้ง หญิงสาวที่กำลังอยู่ในอารมณ์หฤหรรษ์ไม่ได้สังเกตเห็นความเคลื่อนไหวในห้องนอน เว่ยเจิ้งอี้หวดขาที่ปวดเมื่อย รอจนรู้สึกดีขึ้นบ้างจึงก้าวพรวดพราดออกจากตู้เสื้อผ้าทันที จิโรวานเนตามติดอยู่ด้านหลัง ทั้งสองแผ่นออกจากห้องพักร้อนอย่างรวดเร็ว

อุณภูมิมันระบือยค่อนข้างต่ำ เว่ยเจิ้งอี้พบว่าเสื้อกล้ามซับในเปียกหมดแล้ว ความโมโหอดอันเต็มอก เมื่อกลับไปถึงห้องจึงทวาดทันที “จิโรวานเน ถ้าหลังจากวันนี้ฉันยังอนุญาตให้นายแอบเข้าไปในที่พักคนอื่น ฉันจะยอมใช้แซ่ตามนาย!”

“เรื่องราวทุกอย่างล้วนเกิดเหตุไม่คาดฝันได้” จิโรวานเนกลับสู่สภาพอย่างในเวลาปกติ ไม่ได้ใส่ใจความเกรี้ยวกราดของเขา คงมีแต่เดินป่า หัวเราะระรื่น “อย่างน้อยครั้งนี้พวกเราก็นับว่าไปไม่เสียเปล่า”

“ก่อนลงมือนายเคยคิดถึงผลที่จะตามมาบ้างไหม?”

“คิดแล้ว ดังนั้นฉันถึงวิ่งเข้าตู้เสื้อผ้า เป็นความโชคดีของพวกเขาที่ไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้าทันทีที่กลับมาถึง”

สีหน้าภูมิไฉของจิโรวานเนแลงมาด้วยหนึ่งกำปั้นของเว่ยเจิ้งอี้ แต่

เขาไม่ถือสา นวดแก้มที่ถูกชกจนเจ็บแล้วเริ่มถอดเสื้อผ้า “ความจริงพิสูจน์แล้วว่าความทรงจำของพวกเราไม่มีปัญหา ใครบางคนซ่อมแซมตำแหน่งที่มีรอยกระสุนเพื่อปกปิดความผิด”

“ถ้าฉันพวกเขาปกปิดความผิดในเวลาสั้นขนาดนั้นได้อย่างไร?”

“วิธีไม่สำคัญ สำคัญที่เป้าหมายของพวกเขา...เมื่อที่ร้อนระมัด เหงื่อออกเต็มไปหมด” จิโรวานเนถอดเสื้อผ้าออก เปลี่ยนมาสวมชุดนอน เปิดโทรทัศน์แล้วพูดต่อ “ผู้หญิงคนนั้นต้องเป็นมืออาชีพแน่ เสียงครางได้อารมณ์เหลือเกิน ฉันฟังจนแข็งไปหมด”

เวย์เจ็ซอ้าก้างตั้งใจฟังเพราะอยากรู้ว่าจิโรวานเนจะมีความคิดเห็นอะไรเป็นพิเศษไหม นึกไม่ถึงว่าหมอนี่จะเบนหัวข้อสนทนาไปยังเรื่องลามก เขาไม่เจอนต้องเข้าไปชกอีกหมัด คราวนี้จิโรวานเนเบี่ยงหลบแล้วกดเปลี่ยนช่องโทรทัศน์ไปที่ช่องแบบเก็บค่าบริการ ขณะฟังเสียงร้องครางหวามไหวจากโทรทัศน์ก็หันมาถามเวย์เจ็ซด้วยความเอาใจใส่ “สักยกไหม?”

เวย์เจ็ซจะงักงัน กำปั้นค้างอยู่กลางอากาศ เห็นจิโรวานเนนั่งพิงหัวเตียง สายตาจับจ้องภาพยนตร์ลามกในจอขณะสอดมือเข้าไปในกางเกง ถามอย่างสนใจ “เมื่อก่อนตอนนายอยู่โรงเรียนนายร้อยตำรวจเคยช่วยตัวเองร่วมกับเพื่อนนักเรียนคนอื่นไหม? คงตื่นเต้นน่าดู”

หมอนโบหนึ่งถูกฟาดมา เวย์เจ็ซอ๊ะคอก “จริงจรงหนอยได้ไหม! ตอนนี้อยู่ในสถานการณ์อะไร นายยังคิดเรื่องแบบนี้อยู่ได้!”

“ดึกตื่นคำคืนต่อให้ยากสืบคดีก็สืบไม่ได้นี่นา มีผู้ผ่อนคลายเป็นสักยกเวย์...” อารมณ์หัวนไหวขึ้นมาแล้ว ดวงตาสีเงินของจิโรวานเนจึงข่มขำ มองเขาด้วยแววตาเปี่ยมอารมณ์หวามไหว ทว่าประโยคถัดมากลับกลายเป็น “ตอนนี้นายวางใจได้ ใช่ว่าต้องเป็นนายเท่านั้นฉันถึงจะเกิดอารมณ์”

น้ำเสียงนั้นเจือเสียงหัวเราะเยาะอยู่หลายส่วน ทั้งอ่อนโยนและเย็นชา เว่ยเจิ้งอี้แยกไม่ออกว่าจิโรวานเนล้อเล่นหรือพูดจริง คิดถึงความใกล้ชิดตอนอยู่ในตู้เสื้อผ้าแล้วรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมากะทันหัน จึงคว้าชุดนอนเข้าไปในห้องอาบน้ำ ระหว่างทางยังหันกลับมาวูบหนึ่ง ดวงตาจิโรวานเนเป็นประกายขึ้นมา ยิ้มถาม “อยากอาบด้วยกัน?”

คำถามนั้นถูกเมินเฉย เว่ยเจิ้งอี้หยิบโทรศัพท์มือถือแล้วเดินจากไปได้ยินเสียงปิดประตูห้องอาบน้ำดังลั่นแว่วมา จิโรวานเนคว้าหัวกะโหลกน้อยที่อยู่บนตู้ข้างหัวเตียงมาพลิกเล่น

“ดูเหมือนว่าครั้งนี้จะเล่นเลยเถิดไปหน่อย เขาโมโหแล้ว”

ตึง!

หัวกะโหลกกระแทกแรงๆ บนเตียงที่หนึ่ง แสดงความเห็นด้วยกับคำพูดนี้ จิโรวานเนหลุบเปลือกตาลง ไม่รู้คิดอะไรอยู่ นิ่งเงียบไปชั่วครู่ก็หัวเราะหึๆ ออกมา

“ถ้าฉันก็ปล่อยเขาโมโหต่อไปเถอะ เวลาที่ฉันอารมณ์ไม่ดีจะละเว้นเขาได้ยังไง”

เว่ยเจิ้งอี้เข้าไปในห้องอาบน้ำ ประสบการณ์เมื่อครู่ฉายซ้ำในสมองไม่หยุด ยิ่งคิดเขายิ่งรู้สึกหงุดหงิด แต่ไม่อาจอธิบายสาเหตุของความหงุดหงิดเสียงครางด้านนอกดังขึ้นกว่าเดิม จิโรวานเนเร่งเสียงโทรศัพท์สนเหมือนจิ้งจิก โมโหเขา เว่ยเจิ้งอี้ได้แต่เปิดฝักบัวแรงกว่าเดิม ให้เสียงน้ำกลบเสียงภายนอก

เขาอาบน้ำลวกๆ อาบเสร็จก็เอนกายลงในอ่างอาบน้ำ ครุ่นคิดถึงเหตุการณ์ซึ่งได้ประสบนี้นี้ คิดอยู่นานก็ไม่ได้ข้อสรุปเสียที่จึงโทรหาท่านอาจารย์ จางเสวียนรับโทรศัพท์แล้วถามอย่างประหลาดใจ “พวกนาย

กำลังอยู่ในโลกส่วนตัวกันไม่ใช่เหรอ นึกยังไปถึงโทรหาฉัน?”

คำถามนี้กำกวมเหลือเกิน เว่ยเจิ้งอึ้งฟังแล้วร้อนตัวรีบตอบ “อยู่กันสองคนก็จริงแต่พวกเรามาเพื่อสืบคดี”

“สืบคดีวิญญูณ? วันนี้ทั้งวันฉันติดต่อกวนายไม่ได้เลย”

“เจอปัญหาที่ยากจะเข้าใจนิดหน่อย ท่านอาจารย์ตามหาพวกเรามีอะไรเหรอ?”

“มีเรื่องเล็กน้อย จีไอล่ะ? ฉันอยากสอบถามข้อมูลจากเขาหน่อย”

‘ตอนนี้จีไอกำลังสนุกสุดๆ ไม่มีเวลารับโทรศัพท์ของคุณหรอก’ เว่ยเจิ้งอึ้งคิดอย่างโกรธเคือง ปากก็ตอบ “ตอนนี้เขาไม่อยู่ มีธุระอะไรเดี๋ยวผมบอกต่อเขาเอง”

“นายรู้เรื่องอุบัติเหตุรถชนในอุโมงค์หิมิงซานเมื่อหลายวันก่อนใช่ไหม เฉินจินผู้ตายเป็นหัวหน้าแก๊งเงินเสือ ฉันอยากรู้เรื่องเกี่ยวกับเขา แต่ถามนายก็ไม่ต่างกัน นายรู้จักเชียวจิ้งเจิงสินะ? ญาติที่ความสัมพันธ์ทางสายเลือดห่างไกลสุดๆ ของนาย”

“ผมรู้จักเชียวจิ้งเจิง แต่ไม่สนิท ทำไมท่านอาจารย์ถึงถามเรื่องของพวกเขาล่ะครับ?”

“ฉันรับคดีมาชิ้นหนึ่ง มีความเกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุรถชนในอุโมงค์ก็เลยอยากตรวจสอบผู้เกี่ยวข้อง จริงสิ ยังมีผู้จัดการคนหนึ่งของโรงแรมหัวลี่ต้าดูเหมือนว่าเขาจะสนิทกับเฉินจินมาก”

โรงแรมหัวลี่ต้า? ก็คือโรงแรมที่พวกเขาพักอยู่ไม่ใช่เหรอ?

เว่ยเจิ้งอึ้งถามด้วยความสงสัย “เฉินจินกับผู้จัดการโรงแรมมีความเกี่ยวข้องอะไรกัน?”

“เอ๋ นายไม่รู้หรือว่าคนที่ขับรถชนเฉินจินตายก็คือสื่อเจี้ยนเจิง

ผู้จัดการแผนกห้องพักโรงแรมหัวลี้ต้า? ฉันสงสัยว่าพวกเขา...”

เว่ยเจิ้งอู่ชะงัก เขาไม่รู้รายละเอียดอุบัติเหตุครั้งนี้ ยิ่งไม่รู้ว่ามีผู้ตายเป็นใคร แต่จิโรวานเนกำลังตรวจสอบคดีของเงินจิน เป็นไปได้ที่จะไม่รู้ว่าเป็นเจ้าของรถคันที่ชนกับเงินจินเป็นใคร แต่หมอนั่นกลับทำเหมือนไม่รู้รายละเอียด แสดงละครต่อหน้าเขา

เวลาถูกหลอกไม่มีทางรู้สึกดีแน่ โดยเฉพาะเมื่อคนคนนั้นเป็นคนที่คุณเชื่อใจ คิดถึงว่าถูกจิโรวานเนจู่โจมมาตลอด เว่ยเจิ้งอู่ล้นรู้สึกอัดอั้นในใจ ไม่ได้ฟังว่าจางเสวียนพูดอะไรอีก สังเกตเห็นความเงยบังนของเขาจางเสวียนถาม “นายไม่ใช่ไรโซไหม?”

ในใจหงุดหงิดงุ่นง่าน แต่ไม่รู้ควรเริ่มพูดจากจุดไหน ความจริงที่ค้นพบทำให้เว่ยเจิ้งอู่เลิกคิดที่จะขอความช่วยเหลือจากจางเสวียน ตอบเสียงอู้อี้ “ไม่เป็นไร ผมแค่ง่วงนอนนะ”

“ถ้าฉันรีบนอนเถอะ ฉันกับท่านประธานจะรีบตามไป ไว้วางใจหน้ากัน แล้วค่อยคุยรายละเอียด จริงสิ ได้เท่าอันเปาเองก็ติดต่อไม่ได้ มันยุ่งอะไรอยู่?”

เว่ยเจิ้งอู่ก็ไม่รู้ เขาพบว่ามีความมากมายเกี่ยวกับจิโรวานเนที่เขาไม่รู้ หลังบอกรাত্রีสวัสดิ์กับจางเสวียนก็วางสายแล้วแช่ลงไปในอ่างอีกครั้ง ดูข่าวอุบัติเหตุรถชนในอุโมงค์ทั้งหมด กระทั่งน้ำเย็นถึงออกมา

ภาพยนตร์ลามกฉายจบไปนานแล้ว จิโรวานเนเปลี่ยนช่อง นั่งฟังหัวเตียงดูโทรทัศน์อย่างเบื่อหน่าย พอเห็นเขาออกมาก็ถาม “ทำไมแช่นานขนาดนั้น?”

สภาพอารมณ์เขาตอนนี้แย่มาก อยากเอ่ยประชดกذبแต่เพ็งอ้าปากก็จามออกมาเสียก่อน เขารวบชุดคลุมนอนแล้วขึ้นเตียง เห็นหัวกะโหลกน้อยถูกวางไว้บนหมอนตนจึงหยิบขึ้นมาดู

บนห้วกะโหลกสลักชื่อเขาไว้ เขาจงใจสลักเอาไว้เพื่อให้จิโรวานเนใช้เป็นตัวแทนระบายนารมณ ในตอนหลังหมอนั้นสลักชื่อตัวเองไว้ข้างชื่อเขา การกระทำเล็กน้อยนี้เปลี่ยนแปลงความหมายของห้วกะโหลกไป และทำให้เข้าใจอย่างแท้จริงว่าจิโรวานเนมีความรู้สึกอย่างไรต่อเขา

ความรู้สึกนี้ควรจริงจังและเร้าร้อน แต่ตอนนี้เขาไม่มั่นใจแล้วจึงโยนห้วกะโหลกน้อยให้จิโรวานเน จากนั้นจึงเอนกายลงนอนบนเตียงด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

จิโรวานเนไม่ถือสา ปลอยให้ห้วกะโหลกกลิ้งไปทางด้านข้าง ตัวเองก้าวลงจากเตียง เพียงไม่นานก็มีเสียงน้ำดังแว่วมา เว่ยเจิ้งอึดใจไม่ได้ที่จะหันมองไปทางห้องอาบนํ้าแล้วต้องสะดุ้งเฮือกใหญ่...ตำแหน่งซึ่งจิโรวานเนเคยนอนเมื่อครู่มีวิญญานทารกนอนคว่ำอยู่ ดวงวิญญานสีซีดจางเลือนหายในพริบตา เหลือไว้เพียงเสียงหัวเราะเบาแผ่ว กว่าเว่ยเจิ้งจะหลุดจากภวังค์ ตั้งใจดูอีกที ตรงนั้นก็เหลือเพียงห้วกะโหลกน้อย

บอกแล้วว่าอย่าเข้าใกล้วัตถุหินพวกนี้มากเกินไป แต่พูดอย่างไรจิโรวานเนก็ไม่เคยฟัง!

หลังพบว่าเป็นการก่อกรรมของห้วกะโหลกน้อย เว่ยเจิ้งอึ้งย้งยืนมือไปคว้ามันมา หยิบยันต์สยบปีศาจเพื่อยะลงบนศีรษะมัน มองข้ามเสียงโอดครวญครื้นๆ ที่ดังมาจากภายในห้วกะโหลกแล้วเอ่ยเตือน “อย่าเล่นพิเรนทร์อีก ไม่งั้นฉันจะให้เสียวไปส่งนายไปสุคติ!”

เสียงร้องเจ็บบลงทันที เว่ยเจิ้งอึดคิดแล้วยังรู้สึกไม่วางใจอยู่ดี แม้ห้วกะโหลกน้อยจะเคยช่วยพวกเขาไว้หลายครั้ง แต่ของแบบนี้ไม่ควรตัดสินใจด้วยความคิดแบบมนุษย์ จิโรวานเนเคยถูกวิญญานอาฆาตของหมาเหี้ยนเซ่อสิงร่าง ส่วนห้วกะโหลกน้อยถูกกลืนดวงวิญญานของวิญญานอาฆาตเข้าไป

การอยู่ใกล้ชิดกันขนาดนี้ทำให้เขารู้สึกว่าไม่ใช่เรื่องดี จึงยัดหัวกะโหลกไว้ข้างหมอนตน ป้องกันไม่ให้มันไปหาจิโรวานเนอีก

ตอนที่จิโรวานเนกลับมาบนเตียง เว่ยเจิ้งอันนอนหลับไปแล้ว เขาเอนกายลงทางด้านข้าง เป็นระยะห่างที่ใกล้มากแต่กลับไกลจนรวดร้าว บทสนทนาในอุโมงค์ทำให้เขาเข้าใจว่าไม่สามารถรออีกต่อไป มิฉะนั้นคนคนนี้จะต้องวิ่งจากไปไกลและไม่ให้อีกาสเขาเข้าใกล้อีก

ตลอดคืนทั้งสองคนที่นอนเตียงเดียวกันกลับมีความคิดที่แตกต่าง เช้าวันรุ่งขึ้นหลังจากที่จิโรวานเนตื่นก็พบว่าเว่ยเจิ้งอียังนอนอยู่ เขาไม่ได้รบกวนอีกฝ่าย แต่ไปกินอาหารเช้าในห้องอาหารเพียงลำพัง เมื่อกลับมาก็เห็นว่าเว่ยเจิ้งอียังนอนอยู่บนเตียง ดวงตาทึบดำทำทางเหม่อลอย

“ไม่สบายเหรอ?” จิโรวานเนรีบถาม

“ปวดหัว” เว่ยเจิ้งอียามที่หนึ่ง พูดเสียงอู้อี้

“ต้องเป็นเพราะเมื่อคืนแช่น้ำนานเกินไปแน่”

จิโรวานเนลูบหน้าผากอีกฝ่าย อาจเพราะกำลังป่วยเว่ยเจิ้งอียังยอมให้เขาสัมผัสแต่โดยดี ทำให้จิโรวานเนรู้สึกที่เว่ยเจิ้งอีย้วยบ้งเป็นครั้งแรกก็ไม่เลว ฉวยโอกาสนี้ลูบใบหน้าเขา รู้สึกถึงความร้อนเล็กน้อยคล้ายมีใช้ต่ำเดิมอยากให้พนักงานนำยามาส่ง แต่กังวลว่ายาที่คนนอกเอามาให้อาจไม่ปลอดภัย ลูกน้องคนสนิทไม่อยู่ข้างกาย จิโรวานเนใคร่ครวญแล้วบอก “ฉันจะไปซื้อยาที่ร้าน”

“ฉันอยากกินโจ๊กข้าวเหนียวของร้านอู่เซียงจาย ตอนกลับมานายช่วยซื้อมาให้หน่อย”

จิโรวานเนลังเลเล็กน้อย บริเวณใกล้เตียงโรงแรมมีร้านขายยา แต่

สาขาย่อยของร้านอยู่เคียงจายอยู่ที่ไหนเขาไม่รู้ ในเวลานี้เขาไม่อยากจะ
เว่ย์เจิ้งอู่ไว้ในโรงแรมเพียงลำพัง

เห็นเขาไม่พูดจา เว่ย์เจิ้งอู่พลิกกายจะลุกขึ้นนั่งพูดเสียงอึดอัด “ฉัน
ไปซื้อเองดีกว่า ไม่กล้าใช้งานคุณชายอย่างนายหรอก”

คำพูดนี้ได้ผล จิโรวานเนตอบตกลงทันที ทั้งยังวางปืนไว้ข้างหมอน
เขา “ฉันไปเอง นายพักผ่อนดีๆ ให้เสียเวลาวายอยู่เป็นเพื่อน มีอะไรก็โทรหาฉัน”
“ได้”

เว่ย์เจิ้งอู่นั่งฟังหวัเตียงมองดูจิโรวานเนจากไปด้วยสีหน้าเซื่องซึม
ทันทีที่ประตูปิด เขาก็ลุกขึ้นนั่งตัวตรง คว่ำเสื้อผ่ามาเตรียมไว้ รอเสียง
ฝีเท้าจากไปไกลแล้วเขารับเปลี่ยนเสื้อผ่าด้วยความรวดเร็ว การเคลื่อนไหว
คล่องแคล่ว ดูไม่เหมือนคนป่วยเลยสักนิด

‘กรรมตามสนอง’ เว่ย์เจิ้งอู่คิดขณะเก็บยันต์และอุปกรณ์อาคมเข้าไป
ในกระเป๋าสะพายหลัง พกกระบอกปืนติดตัว คิดอย่างภูมิใจว่าตอนที่
จิโรวานเนหลอกเขาคงไม่เคยคาดคิดว่าจะถูกหลอกกลับ!

เก็บของเสร็จ เว่ย์เจิ้งอู่จึงเริ่มปลอมตัว หันหน้าเข้าหากระจกติด
หมวดทรงภูเขาคี่เตรียมไว้เหนือริมฝีปาก สวมแว่นตากอบดำเลนส์หนา
สุดท้ายคือวิกผมสีดำแซมขาว ทับด้วยหมวกเก็บอีกใบ ดูคล้ายปัญญาชน
แก่ชรานิสัยดีอด้าน สุภาพไม่สู้ดี

ที่เว่ย์เจิ้งอู่แต่งตัวแบบนี้ เพราะเขาเคยตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับเจิ้งเจิง
มาก่อน รู้ว่าชายชราชอบวัตถุโบราณและไปงานประมูลวัตถุโบราณเป็น
ประจำ ด้วยความรู้เล็กน้อยที่ได้รับสืบทอดมาจากบิดา เว่ย์เจิ้งอู่คิดเข้าข้าง
ตัวเองว่าเขาอาจสามารถอาศัยเรื่องนี้ในการสนทนากับเจิ้งเจิงได้

ก่อนไป เขาเหลือบมองหวักะโหลกน้อยใต้หมอน หยิบมันออกมา

แล้วยัดเข้าไปในกระเป๋าสะพายหลัง ในเมื่อจิโรวานเนให้เสียควายอยู่เป็นเพื่อนเขา ทำตามใจหมอนั่นสักหน่อยก็แล้วกัน

เตรียมการพร้อมสรรพ เว่ยเจิ้งอี้เดินออกจากห้อง ตอนฉลักเปิดประตู เบื้องหน้าเขามีดลงวูบหนึ่ง แต่ยังไม่ทันเอื้อมมือพุงร่ากับผนัง ทุกอย่างก็กลับสู่สภาพปกติ เขาเดินออกจากห้อง มองผ่านหน้าต่างกระจกซึ่งอยู่ปลายสุดของระเบียง ท้องฟ้าด้านนอกยังคงมืดครึ้ม มีว๊าวคล้ายพายุฝนกำลังจะมาเยือน

บนระเบียงเปิดฮีตเตอร์ไว้ แต่เว่ยเจิ้งอี้ยังรู้สึกหนาวอย่างน่าประหลาด เขาคิดด้วยความกังวลในระหว่างรอลิฟต์ ‘หวังว่าคงจะไม่ได้เป็นหวัดขึ้นมาจริงๆ หรอกนะ’

ลิฟต์มาถึงชั้นที่เขารออยู่อย่างรวดเร็ว ด้านในคนแน่นมาก มีอยู่ราวเจ็ดแปดคน ชายหญิงคู่หนึ่งยืนพิงผนังพูดคุยเรื่องทิวทัศน์ด้านนอก ฟังจากบทสนทนาของพวกเขาน่าจะเพิ่งลงมาจากจุดชมทิวทัศน์ซึ่งอยู่ชั้นบนสุดของโรงแรม ภายในพื้นที่คับแคบนี้เสียงของพวกเขาก้องกังวาน ต่อให้พยายามลดเสียงลงแล้วก็ตาม หลังเว่ยเจิ้งอี้เข้าไป ชายคนหนึ่งซึ่งอยู่ตรงมุมก็ดบุมปิดประตู ใบหน้าด้านข้างนี้ดูคุ้นเคยอยู่บ้าง เว่ยเจิ้งอี้กล่าวขอบคุณ อดไม่ได้ที่จะลอบพิจารณาเขาผ่านภาพสะท้อนบนประตูลิฟต์ เป็นคุณลุงธรรมดาคนหนึ่ง ดูไม่ออกว่ามีอะไรโดดเด่น ขณะกำลังสงสัยลิฟต์ก็มาถึงชั้นห้า คุณลุงเดินออกไป หลังประตูลิฟต์ปิด เว่ยเจิ้งอี้ถึงนึกได้ว่าชายคนนั้นหน้าตาคล้ายเงินจินมาก

มิน่าถึงรู้สึกคุ้นหน้า เมื่อคืนตอนแช่อยู่ในอ่างอาบน้ำเขาดูข้อมูลของเงินจินไม่หยุด แต่ขอบเขตระหว่างความเป็นตายช่างห่างไกล เขาไม่สามารถนึกเชื่อมโยงทั้งสองคนเข้าด้วยกันได้ทันท่วงที

แม้ไม่กล้ายืนยันว่าคนคนนั้นจะเป็นเงินจิ้นตัวจริงหรือเป็นวิญญาน
เร่ร่อนของเขา แต่แค่ส่วนที่คล้ายคลึงมากก็น่าสงสัยแล้ว เว่ยเจิ้งอื้รีบกดปุ่ม
ลิฟต์หยุดที่ชั้นสาม เขาวิ่งออกไปแล้ววิ่งขึ้นบันไดด้านนอกกลับขึ้นไปชั้นห้า
ในจิตใจเดียว

ทว่าเมื่อมาถึงชั้นห้า เว่ยเจิ้งอื้กลับลังเล ด้านหน้าคือห้องพักเรียงเป็น
แถว ตกแต่งในลักษณะเดียวกัน เขาไม่อาจรู้ได้ว่าชายวัยกลางคนผู้นั้น
ไปที่ไหนแล้ว

ถ้าจิโอรานเนอยู่ด้วยก็คงดีวิชาอาคมและสัมผัสทางจิตของหมอนั้น
สูงกว่าเขามาก ต้องค้นหาเป้าหมายพบในทันทีแน่

เว่ยเจิ้งอื้ถอนหายใจเฮือกหนึ่ง รับรู้ถึงการเคลื่อนไหวในกระเป๋
สะพายหลัง หัวกะโหลกน้อยติดตัวออกมา ร่วงลงบนพื้นแล้วกลิ้งไปด้านหน้า
เหตุการณ์เดียวกับเมื่อวานเกิดขึ้นอีกครั้ง เว่ยเจิ้งอื้รีบวิ่งไล่ตามไปจะคว้ามัน
ไว้ คาดไม่ถึงว่ามันจะกลิ้งเร็วมาก แต่พอลงมาถึงหน้าห้องพักห้องหนึ่งก็
หมุนวนอยู่กับที่ก่อนจะหยุดนิ่ง มันหันหน้าเข้าหาเว่ยเจิ้งอื้ ทั้งยังกระโดดขึ้น
ลงคล้ายกำลังขอคำชม

“ขอบใจ” เว่ยเจิ้งอื้เก็บมันขึ้นมายัดเข้าไปในกระเป๋เสื้อแจ็กเก็ต “แต่
คราวหน้าก่อนจะนำทางช่วยบอกฉันสักคำ”

เสียงจิ้งจอกแว่วมาจากระเป๋เสื้อ เว่ยเจิ้งอื้ฟังไม่เข้าใจ
แต่รู้ว่าหัวกะโหลกคงกำลังน้อยใจ เขาตอบกระเป๋เสื้อที่หมุนขึ้นถือเป็นการ
ปลอบใจ ก่อนจะหันมองป้ายหน้าห้อง

อันที่จริงไม่ต้องดูเขาก็รู้ว่าคือที่ไหน ห้อง 5020 ที่พวกเขาถูกยิง
เมื่อวาน!

เสียงฝีเท้าแว่วมาจากด้านใน เว่ยเจิ้งอื้รีบหมุนตัวเดินไปข้างหน้าช้าๆ

ได้ยินเสียงประตูด้านหลังเปิด มีคนเดินออกมา เขากำลังพูดโทรศัพท์ “ฉันอยู่ที่สโมสร เดี่ยวจะไปดูแข่งม้า พวกนายไปรอฉันที่สนามม้า ไม่ต้องมารับ ทางฉันไม่เป็นไร มีบอดีการ์ดคนอื่นอยู่ พวกเขาไม่กล้าหาเรื่องฉัน...”

เวย์เจ็ซอัยกโทรศัพท์ขึ้น อาศัยภาพสะท้อนจากด้านที่เรียบลื่นมองเห็นว่าชายคนนั้นเดินไปทางบันได ข้างกายไม่มีบอดีการ์ดที่ว่า ฟังจากคำพูดน่าจะกำลังสนทนากับลูกน้อง กระทั่งเรื่องเล็กน้อยแค่นี้ยังต้องโกหก เห็นที่เขาคงไม่ใส่ใจลูกน้องสักเท่าไร

ชายวัยกลางคนเดินเข้าไปในลิฟต์อย่างรวดเร็ว เวย์เจ็ซอัยกเลอยู่ชั่วคราวจะเข้าไปตรวจสอบภายในห้องหรือสะกดรอยตาม แต่เขาไม่มีเวลาให้คิดนาน เพียงพริบตาก็ตัดสินใจสะกดรอยตาม ลางสังหรณ์บอกเขาว่าการสะกดรอยตามชายซึ่งคล้ายคลึงเงินจินคนนี้มีประโยชน์ต่อการคลี่คลายปริศนาถูกลอบยิง

เวย์เจ็ซอัยกลงบันไดมายังห้องโถงโรงแรม เห็นเงินจินเดินออกจากประตูใหญ่พอดี เขารีบไล่ตามไป แต่เพราะวิ่งเร็วเกินไปจึงเกือบชนเข้ากับชายซึ่งเดินสวนเข้ามาจากประตู ชายคนนั้นประคองแว่นตากรอบทองเบาๆ เบี่ยงกายหลบให้เขาเดินก่อนอย่างมีมารยาท ส่วนเขาได้แต่พูดขอโทษหลายคำแล้วรีบวิ่งออกไป

เงินจินขึ้นรถแท็กซี่ไปแล้ว เวย์เจ็ซอัยกวิ่งมือเรียกรถคันหนึ่ง ยืนชนบัตรมูลค่าไม่น้อยให้คนขับ บอกให้เขาขับตามรถคันนั้นไป เมื่อได้รับเงินคนขับยอมทำตามแต่โดยดี ขับตามอยู่ด้านหลังแล้วถาม “คุณเป็นนักสืบหรือครับ?”

“ทำนองนั้น” เวย์เจ็ซอัยกตอบรับส่งๆ สายตาจับจ้องรถคันหน้า

“ถ้าฉันคุณก็โชคดีมากที่มาเจอผม ผมขับรถมาสิบกว่าปี รู้จักเส้นทาง

ที่นี้ดี ไม่มีทางตลาดสายตาแน่”

คนขับรถเป็นชายวัยกลางคน ลงพุงและข้างคุด แต่ฝีมือสะกดรอยตามสมคำอวดอ้าง ไม่ได้ประชิดเกินไปแต่ก็ไม่ปล่อยให้รถคันนั้นหลุดพ้นการติดตาม ระหว่างทางยังเปิดวิทยุให้เวย์เจ็จฟังแก๊เบื้อ บังเอิญเป็นรายการหนทางร่ำรวยฉบับสถานีวิทยุที่จางเสวียนเป็นผู้ดำเนินรายการพอดี

นับแต่รายการของจางเสวียนมีชื่อเสียง เขาก็ถูกเชิญไปเป็นแขกรับเชิญในสถานีวิทยุเป็นประจำ ทันทีที่ได้ยินเสียงท่านอาจารย์ เวย์เจ็จก็อึ้งกับมีสีหน้าระทมขึ้นมา แต่คนขับรถชอบฟังเอื่อยอย่างชื่นชม “ผมชอบอาจารย์คนนี้นะมาก เขาพูดจามีความคิดแบบเฉพาะตัวดี น่าเสียดายที่เขางานยุ่งเกินไปไม่สามารถออกรายการได้ทุกวัน”

หัวข้อที่จางเสวียนพูดครั้งนี้เกี่ยวกับความคิดเห็นและเคล็ดลับในการซื้อลอตเตอรี่ เวย์เจ็จอินวอดหน้าผาก นี่เป็นรายการที่ออกอากาศเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว แต่ละครั้งต้องถูกบังคับให้ฟังซ้ำหลายรอบ ฟังจนเขาสามารถท่องย้อนหลังได้ ท่านอาจารย์ก็ช่างเหลือเกิน หลอกเงินอย่างไร้ความจริงใจโดยสิ้นเชิง เอาข้อมูลเก่าไปพูดใหม่ที่สถานีวิทยุแบบนี้ ไม่กลัวคนฟังจับได้บ้างหรือไง!

ถูกทรมานด้วยเสียงของจางเสวียนมาตลอดทาง ยี่สิบกว่านาที่ให้หลังเวย์เจ็จก็จ้องมองเห็นรถคันหน้าหยุดอยู่หน้าอาคารหลังหนึ่งซึ่งค่อนข้างเก่าแก่

มองอาคารหลังนั้นแล้วคนขับรถบอก “เป้าหมายสะกดรอยตามของคุณเป็นนักสะสมวัตถุโบราณหรือครับ? เหวินเซวียนฝางเป็นศูนย์ประมูลวัตถุโบราณใหญ่ที่สุดของที่นี่ มีงานประมูลจัดขึ้นทุกวัน”

เวย์เจ็จก็กล่าวขอบคุณ หลังลงจากรถเห็นเงินเงินเดินเข้าไปจาก

ไกลๆ ตึกนี้ดูเหมือนจะสร้างมานานพอสมควร ภายในอาคารจัดงานประมูลใหญ่เล็กหลายงานตามประเภทของวัตถุที่ประมูล เงินเงินเดินไปยังห้องหนึ่งในนั้น เว่ยเจิ้งอึ้งมองดูป้ายอธิบายซึ่งติดอยู่ใต้ประตู เป็นงานประมูลเหรียญกษาปณ์

เงินจีนเลือกนั่งที่เก้าอี้แถวกลาง เพื่อสำรวจเป้าหมายในระยะใกล้ เว่ยเจิ้งอึ้งจึงนั่งถัดจากเขาไปสามแถว เพียงไม่นานก็พบว่าคนคนนั้นดูปกติมากอย่างน้อยด้วยอาการปฏิกิริยาในเวลานี้ก็ดูไม่ออกกว่าเป็นผีปลอมตัวมา

ที่สำคัญผีดูที่ไหนจะปลอมตัวมาร่วมงานประมูล?